

മനശ്ശക്തി.

മുഖവുര.

നാം മറ്റു പ്രാണികളെ അപേക്ഷിച്ച് ഉൽകൃഷ്ടരായിരിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ അസാധാരണമായ മനശ്ശക്തിവിലാസംകൊണ്ടാകുന്നു. നമ്മിൽ തന്നെയും ചിലർ പരിഷ്കൃതരും, ചിലർ ഉൽകൃഷ്ടരും, ചിലർ നികൃഷ്ടരും ആയി കാണുന്നു. തുറന്ന വാസ്തവത്തിൽ മനശ്ശക്തിവിലാസത്തിന്റെ താരതമ്യം അസരിച്ചു തന്നെ ആകുന്നു. മനസ്സ് അളവറ്റ ശക്തികളുടെ ഇരിപ്പിടമായ ഒരു അതുഭുതവസ്തുവാണ്. ഇതിനേക്കാൾ അതുഭുതകരവും ദിവ്യവുമായ ഒരു തത്വം പ്രകൃതിയിൽ ഇല്ലെന്നു പറയാം. ഇങ്ങനും, ഇപ്പോൾ, ക്രിയ, ചുരുക്കത്തിൽ ഇങ്ങനെ മൂന്നുപിരിവായി ആവിർഭവിക്കുന്ന മനശ്ശക്തികളിൽ ഇവ പ്രപഞ്ചംതന്നെ ശുന്യവും നിരുപയോഗവുമായിത്തീരുന്നില്ലേ?

മനസ്സിൽ ലയിച്ചു കിടക്കുന്ന അനവധി ശക്തികളെപ്പറ്റി അറിയുകയും, അവയെ സ്വാധീനമാക്കുകയും, വേണ്ടവർഗ്ഗവിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിൽ നിന്നാണ് എല്ലാ പുഷ്പാത്മങ്ങളും സാധ്യമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ടു മനശ്ശക്തികളെപ്പറ്റി പഠിക്കുകയും, അവയെ ഗുണകരമായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിപ്പാൻ ശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനേക്കാൾ വലുതായ കാര്യം നമുക്കു വേറൊന്നുണ്ടായിരിപ്പാൻ തരമില്ല. ബാഹ്യവിഷയങ്ങളെ സംബന്ധിച്ചു നമുക്കുള്ള അറിവ് എത്ര വ്യാപ്തമായാലും, തത്സംബന്ധമായി നമുക്കുള്ള പാണ്ഡിത്യം എത്ര വ്യാപ്തമായാലും ഇരിക്കട്ടെ, എന്നാലും അല്പാത്മികമായ അപോക്രിട്ടാതെ അതൊന്നും പൂർണ്ണമായോ സഫലമായോ ആകാൻ കഴിയാതെ വരുന്നതല്ല.

വിശേഷിച്ച്, മനശ്ശക്തി മനുഷ്യക്കു ജാതിമതഭേദം കൂടാതെ പൊതുവിലുള്ള ജന്മസിദ്ധമായ സ്വത്താകുന്നു. &

അന്മാക്കൾക്കുള്ള, ഉപയോഗിക്കുതോറും വലിച്ചുവരുന്ന ഒരു ദിവ്യനിധി ആകുന്നു. ഈ അക്ഷയ ഭണ്ഡാരത്തിന്റെ കൈകാൽകർതൃത്വത്തിലുള്ള ചുമതലയും മതഭേദമോ വർണ്ണാശ്രമഭേദമോ സ്രീപുരുഷഭേദമോ കൂടാതെ മനുഷ്യജാതിയിൽപ്പെട്ട എല്ലാവർക്കും ഒന്നുപോലെയുള്ളതാകുന്നു. എന്നാൽ നമ്മുടെ സ്രീകളിലോ പുരുഷന്മാരിലോ ആയിരത്തിൽ ഒരാൾ ആ വലിയ ചുമതലയെ വേണ്ടവണ്ണം അറിഞ്ഞു നടക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു സംശയമാണു. ഈ ചെറിയ പുസ്തകം നമ്മെ നല്ലവണ്ണം ആ ചുമതലയെപ്പറ്റി കാർമ്മപ്പെടുത്തുന്ന ഒന്നാണു്.

ഇതു ജേംസ് ആലൻ എന്ന മഹാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ എഴുതിട്ടുള്ള "As a man is his work" എന്ന പുസ്തകത്തിന്റെ ഭാഷാന്തരമാകുന്നു. മനുഷ്യന്റെ ജന്മത്തിനും തോൽവിക്കും ഉൽകൃഷ്ടതയ്ക്കും നികൃഷ്ടതയ്ക്കും സുഖത്തിനും ദുഃഖത്തിനും എല്ലാം അവന്റെ വിചാരങ്ങളും പ്രവൃത്തികളും തന്നെയാണു കാരണമെന്നും അതുകൊണ്ടു് ഏതു താണനിലയിൽനിന്നും ഒരുത്തൻ ഉയർന്നു സ്വപ്രയത്നം കൊണ്ടു് ഏതു ഉയർന്ന സ്ഥാനത്തേയും പ്രാപിക്കാമെന്നുള്ള വിശിഷ്ടതത്വത്തെ ആധാരമാക്കി ആ മഹാൻ അനേകം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ എഴുതിട്ടുണ്ടു്. ഇതു് അവയിൽ ഒന്നും അവയുടെ കൈ "രത്നച്ചുരുക്ക"വും ആകുന്നു.

"മനുശ്ശക്തി" എന്ന പേരു് ഈ ഭാഷാന്തരത്തിനു യോജിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. "മനഃപോലെ മംഗലം" എന്ന പേരിൽ ശ്രീമാൻ കുറുപ്പൻ ജനാർദ്ദനമേനോൻ അവർകൾ ഒരു പുസ്തകം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടു്. അതും ഇതിന്റെ മൂലത്തിന്റെ അനുകരണമാണു്. ഈ "മനുശ്ശക്തി" തന്നെ കുറേപ്പോലം "മനുസ്സുപോലെ മംഗലം" എന്ന തലക്കെട്ടിൽ "വികാസം" മാസികയിൽ അല്ലാലമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ടെന്നു്. അതിനെ പരിഷ്കരിച്ചു് ഈ രൂപത്തിൽ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നു.

മതസംബന്ധമായ മൂലവിശ്വാസങ്ങൾക്കൊന്നിനും ഇടംകൊടുക്കാതെ വാസ്തവമായ ഹൃദയപരഭക്തിയേയും സന്മാർഗ്ഗബോധത്തേയും സ്വാശ്രയബുദ്ധിയേയും വർദ്ധിപ്പിച്ചു ജീവിതത്തെ സഫലമാക്കാൻ ഇതുപോലെ ഉതകുന്ന പുസ്തകങ്ങൾ നമ്മുടെ ഭാഷയിൽ ചുരുക്കമാണ്. ജീവിതത്തിന്റെ വിലയേയും നിലയേയും ജയാപജയങ്ങളുടെ രഹസ്യങ്ങളേയും സ്വന്ത ചുമതലയേയും അറിഞ്ഞ് ജീവിക്കുകയും ആയുഷ്കാലം എശ്വര്യത്തോടും സമാധാനത്തോടും കൂടി പ്രയോജനകരമാവേണമെന്നും ധരിച്ചുകൊണ്ടും ചെയ്യാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന സ്രീപുരുഷന്മാർ ഈ ചെറിയ പുസ്തകം വായിച്ചിരിക്കേണ്ടതാണ്. ജേംസ് ആലൻ അമ്പർകളുടെ “From Poverty To Power” തുടങ്ങിയ മറ്റു ഗ്രന്ഥങ്ങളും ഭാഷാന്തരം ചെയ്തുവരുന്നുണ്ട്. വഴിയെ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്നതാണ്. ഇവയുടെ പുല്ലാം ഭാഷാന്തരത്തിന് അനുവാദംതന്ന മഹാമനസ്സായ മിസ്സിസ്. ജേംസ് ആലൻ ഏതയപൂർവ്വം വന്ദനംപറയുന്നു. മലയാളികൾക്കു ഈ പുസ്തകം ഗുണപ്രദമായിത്തീരമെന്ന് ആശിക്കുകയും, മഹാജനങ്ങളുടെ അനുകമ്പാപൂർവ്വമായ സഹകരണത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് ഇതിനെ പുറത്തയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊള്ളുന്നു.

പരിഭാഷകൻ,

എൻ. കുമാരൻ ആശാൻ.

തിരുവനന്തപുരം. }
 ഫെബ്രുവരി ൧൯൫൦. }

നിഷ്ഠുര വിവരം

—:~:—

അദ്ധ്യായം

പുറം.

൧. വിചാരവും സ്വഭാവവും	൧—൨൦
൨. വിചാരവും ബാഹ്യാവസ്ഥയും	൨൧—൩൦
൩. വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും	൩൧—൪൦
൪. വിചാരവും സങ്കല്പവും	൪൧—൫൦
൫. വിചാരവും കാര്യസിദ്ധിയും	൫൧—൬൦
൬. സ്ഥിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാത്രയും	൬൧—൭൦
൭. ശാന്തി.	൭൧—൮൦

—:~:—

മനശ്ശക്തി.

അദ്ധ്യായം .൧.

വിചാരവും, സ്വഭാവവും.

“മനഃക്രതം കൃതം” എന്ന വാക്യം ഒരുത്തന്റെ ആഭ്യന്തരജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മാത്രമല്ല അത്മവത്തായിരിക്കുന്നത്; അവന്റെ പുരോഹിതന്റെ പുല്ലാ സ്ഥിതികളിലും, പശ്ചാത്താവസ്ഥകളിലും കൂടി യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം അതിന്റെ അത്മത്തിന് അത്ര വ്യാപ്തിയുണ്ട്. മനുഷ്യൻ ശരിയായും അവന്റെ വിചാരമല്ലാതെ മറെറാന്നുമല്ല; അവന്റെ സ്വഭാവം സ്വന്ത വിചാരങ്ങളുടെ ആകത്തുകയുമാകുന്നു.

ചെടി വിത്തിൽ നിന്നു മുളയ്ക്കുന്നു. വിത്തില്ലാതെ ഉണ്ടാകുന്നില്ല. അതുപോലെ മനുഷ്യന്റെ പുല്ലാക്രിയകളും മറഞ്ഞുകിടക്കുന്ന വിചാരങ്ങളാകുന്ന വിത്തുകളിൽനിന്നു പൊങ്ങിറങ്ങുന്നു. അവ കൂടാതെ വരുന്നില്ല. സ്വതേ (പ്രൈമിറ്റീവ്) ചെയ്യുന്നതും മുൻകരുതലില്ലാതെ (അപ്രൈമിറ്റീവ്) ചെയ്യുന്നതുമായ പ്രവൃത്തികൾ കൂടിയും കരുതിച്ചെയ്യുന്ന ക്രിയകൾ പോലെതന്നെ ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ക്രിയ വിചാരത്തിന്റെ പൂവാണു്. സുഖവും ദുഃഖവും അതിന്റെ ഫലവുമാകുന്നു. ഇങ്ങനെ മനുഷ്യൻ തന്റെ കൃഷിയിൽ കിട്ടുന്ന മധുർമായും തിക്തമായുമുള്ള ഫലങ്ങളെ പുല്ലാം സ്വന്ത ധാന്യപ്പുരയിൽ ശേഖരിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

“മനസ്സിലുണ്ടാം വിചാരങ്ങളാലുണ്ടായി നാം
ജനിച്ചുനമുക്കുള്ളതൊക്കയും വിചാരത്താൽ
ചൊല്ലാത വിചാരത്തെത്തുടൻവരും ദുഃഖം
നില്ലാതെ കാളയുടെ പിറകേ വണ്ടിപോലെ;
നല്ല നിമ്ബവിചാരങ്ങളെ സുഖം താനും
കില്ലില്ല തുടൻതും മത്തുനെ നിശ്ശേഷംപോലെ”

മനുഷ്യ ജീവിതം നിയമം അനുസരിച്ച് അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിക്കുകയും കൃത്രിമമായി സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയല്ല. കാര്യം കാരണ നിയമം അപ്രത്യക്ഷമായ വിചാരഭൂമിയിലും പ്രത്യക്ഷമായ ഭൗതികലോകത്തിൽ പുനഃപോലെ തന്നെ തടവുകൂടാതെയും തെറ്റാതെയും വ്യാപരിക്കുന്നു. ഉൽകൃഷ്ടവും സാത്വികവുമായ സ്വഭാവം അനുഗ്രഹിക്കാതെ യാദൃച്ഛികമായോ ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഉത്തമ വിചാരങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ തുടൻ കൊണ്ട് ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ സ്വാഭാവികമായ ഫലമാകുന്നു; അതായത് ദീർഘകാലം പരിശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽ ചോറ്റിറുവുത്തിയതിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതുപോലെ നീചവും ഗുഹസാധാരണവുമായ സ്വഭാവം മലിന വിചാരങ്ങളെ തുടൻകൊണ്ട് ഉള്ളിൽ സുഗ്രഹിച്ചിരുന്നതിന്റെയും ഫലമത്രെ.

മനുഷ്യനെ നിർമ്മിക്കുന്നതും റിംസിക്കുന്നതും അവൻ തന്നെ. വിചാരമാകുന്നകൊല്ലന്റെ ആലയിൽവെച്ചു തന്നെ റിംസിപ്പാനുള്ള ആയുധം മനുഷ്യൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. അതിൽവെച്ചു തന്നെ തനിക്കു് അധിവസിപ്പാനുള്ള ആനന്ദവും ശക്തിയും സമാധാനവും നിറഞ്ഞ ദിവ്യ സൗധങ്ങളെനിർമ്മിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ഉപകരണങ്ങളും അവൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. വിചാരത്തെ വ്യായമാംവണ്ണം തിരഞ്ഞെടുക്കുകയും ശരിയായ വിധത്തിൽ ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ ഉയർന്ന ദൈവികമായ പൂർണ്ണത്വത്തിൽ ചുരുങ്ങും. വിചാരത്തെ ഗണ്യമാക്കാതിരിക്കുകയും തെറ്റായി ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്താൽ മനുഷ്യൻ

താണു മൃഗങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു ചെല്ലുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ രണ്ടു പരമാവധികളുടെമധ്യത്താണ് സ്വഭാവത്തിന്റെ എല്ലാ രാജഭേദങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് അവയുടെ കർത്താവും നേതാവും എല്ലാം അവനാവാൻ തന്നെ.

ആത്മസംബന്ധമായി ഇക്കാലത്തു കണ്ടു ചിടിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വസ്തുതകളിൽ ദിവ്യത്വം കൊണ്ടും വിശ്വാസയോഗ്യത കൊണ്ടും ഇതിനേക്കാൾ സന്തോഷജനകവും ഫലപ്രദവുമായി കൈറാണുതന്നെ ഇല്ല. മനുഷ്യൻ തന്നെയാണ് വിചാരത്തിന്റെ നായകനും, സ്വഭാവത്തിന്റെ ശില്പിയും, സ്ഥിതി, പശ്ചത്താപസ്ഥ, വിധി ഇവയുടെ നിർമ്മാതാവും ആകുന്നത്.

മനുഷ്യൻ ശക്തിയും, ജ്ഞാനവും, സ്പന്ദനവും നിറഞ്ഞ ഒരു ആത്മാവും സ്വന്തവിചാരങ്ങളുടെ യജമാനനും ആകയാൽ തന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും ക്രമീകരിപ്പാനുള്ള ഒരു ശ്രമത്തെ സ്വയം വഹിച്ചിരിക്കുന്നു; തന്നെ സ്വപക്ഷേപം പ്രപാന്നരപ്പെടുത്തുകയും നവീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെയും അവൻ ഉള്ളിൽ ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.

അവൻ എല്ലായ്പ്പോഴും—തന്റെ ഭൗതികചലവും അതിനികൃഷ്ടമായ അവസ്ഥയിൽ പോലും—യജമാനൻ തന്നെ; എന്നാൽ തന്റെ ചാപല്യത്തിലും അധഃപതനത്തിലും അവൻ സ്വഭാവത്തെ ദുർഭരണം ചെയ്യുന്ന മൃഗനായ യജമാനൻ എന്നേയുള്ളൂ. തന്റെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുകയും തന്റെ ജീവിതത്തിനു അധിഷ്ഠാനമായ നിയമത്തെ ശുഷ്കാന്തിയോടെ അന്വേഷിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ അവൻ വിവേകിയായ യജമാനൻ ആയിത്തീരുന്നു. തന്റെ ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം പ്രയോഗിക്കുകയും വിചാരങ്ങളെ ഫലപ്രദമായ സംഗതികൾക്കായി സ്വരൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധിയുള്ള യജമാനൻ അപ്രകാരമാണ്. മനുഷ്യൻ അങ്ങനെയുള്ള യജമാന

നാകേണ്ടത് വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെ തന്റെ ഉള്ളിൽ വച്ചു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടു മാത്രമാകുന്നു. ആകണ്ടുപിടിത്തം വെറും ശുഷ്കാന്തി, ആത്മവിവേചനം, സ്വാനുഭവം ഇവയാൽ സാധ്യവുമാണ്

സ്വപ്നവും വൈരക്കല്ലും സമ്പാദിക്കുന്നത് വളരെ പണിപ്പെട്ടു ആരാഞ്ഞിട്ടും, പനികൾ കഴിച്ചിട്ടും ആകുന്നു. മനുഷ്യനു തന്റെ ആത്മാവാകുന്ന പനിയുടെ അടിയിൽ കടന്നു നോക്കിയാൽ ജീവിതത്തെ സംബന്ധിച്ച എല്ലാ തത്വങ്ങളും കണ്ടുകിട്ടും. തന്റെ സ്വഭാവത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നതും, ജീവിതത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്നതും, വിധിയെ നിർമ്മിക്കുന്നതും താൻതന്നെ ആണെന്നു സന്ദേഹം കൂടാതെ അവൻ വെളിവാകും. അതിന്നു ഇതാണുപായം:—തന്റെ വിചാരങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുകയുംചൊല്ലിയിൽ നിർത്തുകയും തിരുത്തുകയും ചെയ്യുക. തന്നിലും മറ്റുള്ളവരിലും, തന്റെ ജീവിതത്തിലും പശ്ചാത്താപ സ്ഥലകളിലും വിചാരത്തിന്റെ ശക്തി എങ്ങനെ പ്രതിഫലിക്കുന്നു എന്ന് കണ്ടറിയുക. ക്ഷമയോടുകൂടി പരീശിലിച്ചും, അനേചിച്ചും കാര്യകാരണങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു നോക്കുക. എല്ലാ അനുഭവങ്ങളെയും—ദിവസംപ്രതി അനുഭവിക്കുന്ന തീരെ നിസ്സാരമായ സംഗതികളുടേയും—ജ്ഞാനവും, വിവേകവും ശക്തിയുമാകുന്ന സ്വസ്വരൂപത്തെ കണ്ടുപിടിപ്പാനുള്ള ഉപായമായി ഉപയോഗിക്കുക. അപ്പോൾ “നോക്കുന്നവൻ കാണും” “മുട്ടുമ്പോൾ തുറക്കും” എന്നുള്ള നിയമത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം മനസ്സിലാകും. ക്ഷമയും, പരിചയവും മുടങ്ങാതെ ശുഷ്കാന്തിയും ഉണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ ഒരുവനു ജ്ഞാനദേവതയുടെ ശ്രീകോവിലിലെ കടക്കാൻ കഴിയൂ.

അദ്ധ്യായം ൨.

വിചാരം ബാഹ്യാവസ്ഥയിൽ
പ്രതിഫലിക്കുന്നത്.

മാനസ്യം തോട്ടത്തോട് ഉപമിക്കാം. തോട്ടത്തെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി കൃഷിചെയ്യയൊ വെറുതെ കാട്ടുപിടിച്ചു പോവാൻ വിട്ടേക്കുകയൊ ചെയ്യാം. കൃഷിചെയ്താലും ശരി, വെറുതെ ഇട്ടിരുന്നാലും അതിൽ എന്തെങ്കിലും മുളയ്ക്കുകതന്നെ ചെയ്യും. ഉപയോഗമുള്ള വിത്തുകൾ വിതച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ നിരപയോഗമായ കളകളുടെ ബീജങ്ങൾ ധാരാളം അതിൽവന്നു കൂടുകയും തുടർന്നുകൊണ്ട് അവ മുളച്ചു സന്താനങ്ങളെ വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

തോട്ടക്കാരൻ കളകൾ എല്ലാം പഠിച്ചുകളഞ്ഞു തോട്ടത്തിൽ കൃഷി ചെയ്യുന്നു; ആവശ്യമുള്ള പുഷ്പങ്ങളെയും ഫലങ്ങളെയും പോറ്റി വളർത്തുന്നു. അതുപോലെ ഒരുവൻ തന്റെ മാനസ്യം തോട്ടത്തേയും പാലിക്കാം. അവലോകനം അന്നാവശ്യവും അശുഭവും ആയ വിചാരങ്ങളെല്ലാം അതിൽ നിന്നു പഠിച്ചുകളഞ്ഞു സുഖലോകവും, ഉപയോഗമുള്ളതും പരിശുദ്ധവുമായ വിചാരങ്ങളാകുന്ന പുഷ്പഫലങ്ങളെ പൂർണ്ണമാകുവണ്ണം കൃഷിചെയ്യവളുത്ഭാ. ഈ സമ്പ്രദായം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നാൽ ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ ഒരുവൻ താൻ തന്റെ അന്തഃകരണമാകുന്ന തോട്ടത്തിന്റെ സമത്വമായ തോട്ടക്കാരൻ അല്ലെങ്കിൽ ജീവിതത്തിന്റെയും വിചാരത്തിന്റെയും നേതാവായിത്തീരുന്ന വസ്തുത വെളിപ്പെടുന്നതാകുന്നു. ലോകസ്വഭാവത്തെയും, പശുന്താവസ്ഥയെയും, വിധിയെയും നിർമ്മിക്കുന്ന

മാനസപദാത്മങ്ങളും വിചാരശക്തികളും വ്യാപരിക്കുന്ന ക്രമവും മേൽക്കുമേൽ അധികമാധികം സ്പഷ്ടതയോടുകൂടി അയാൾക്കു ഉള്ളിൽ ബോദ്ധ്യപ്പെടുന്നതാണ്.

വിചാരവും സ്വഭാവവും ഒന്നുതന്നെ; ചുറ്റുമുള്ള വസ്തുക്കളും പശ്ചുന്താവസ്ഥകളും വഴിയായി മാത്രമാണ് ഒരുവന്റെ സ്വഭാവം പ്രത്യക്ഷമാക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ജീവിതത്തിൽ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ എപ്പോഴും ഉള്ളിലെ അവസ്ഥയോടു ഏറ്റവും യോജിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നു. ഇതുകൊണ്ട് ഒരുവന്റെ ഏതെങ്കിലും സമയത്തുള്ള ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അവന്റെ മുഴുവൻ സ്വഭാവത്തിന്റേയും ഫലമാണെന്ന് അർത്ഥമാക്കിക്കൂടാ. പിന്നെയും, ആ അവസ്ഥകൾ അവന്റെ ഉള്ളിലുള്ള സാരമായ വിചാരശക്തിയോടു ഏറ്റവും സംബന്ധിച്ചിരിക്കുന്നു എന്നും അവന്റെ അഭിവൃദ്ധിക്കു തൽക്കാലം അവ ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതാണെന്നും വേണം വിചാരിപ്പാൻ.

ഓരോരുത്തനും ഉൽപ്പത്തിനിയമം അനുസരിച്ച് അറിവു നവൻ നില്ക്കേണ്ട സ്ഥാനത്തു നില്ക്കുകയാണ്. വിചാരങ്ങൾ തന്നെ സ്വഭാവമായി പരിണമിച്ചിട്ട് ഓരോരുത്തരെയും തങ്ങളുടെ ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ എത്തിച്ചതാണ് ജീവിതത്തിന്റെ ഫലനയിൽ യാദൃച്ഛികമായി ഒന്നുമില്ല. എല്ലാം ഒരിക്കലും തെറിപ്പോകാത്ത ഒരുവ്യവസ്ഥയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുള്ളതത്രെ. ഈ വസ്തുത ഇപ്പോഴുണ്ടാവരുത് സ്വരമേച്ചു ഇല്ലാത്ത വക്കും രണ്ടനായിൽ വർത്തിക്കുന്നവക്കും എല്ലാം ഒന്നുപോലെ യോജിച്ചിരിക്കുകയും ചെയ്യും.

മനുഷ്യൻ അഭിവൃദ്ധിയെയും വികാസത്തെയും പ്രാപിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ജീവിജന്തുക്കൾ തന്നെക്ക് അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാനുള്ള അറിവ് സിദ്ധിക്കത്തക്ക സൗകര്യത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു പശ്ചുന്താവസ്ഥയിൽ നിന്നു തന്നിക്കാ

യി സംഗ്രഹിച്ചിരുന്ന ആത്മികമായ അറിവു സമ്പാദിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ ആ അവസ്ഥ മാറിപ്പോകയും അതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ മറ്റു പശ്ചത്താവസ്ഥകൾ ഇടം പിടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ താൻ വെളിയിലുള്ള കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ കിങ്കരനാണെന്നു വിശ്വസിച്ചിരിക്കുന്ന കാലമത്രയും അവയാൽ ബാധിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടു തന്നെ ഇരിക്കും എന്നാൽ താൻ എല്ലാറ്റിനെയും നിർമ്മിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിയാണെന്നും, പശ്ചത്താവസ്ഥകളുടെ ഉല്പത്തിക്കു കാരണമായി തന്നിൽ മറഞ്ഞു കിടക്കുന്നതും തന്റെ സ്വരൂപവുമായ നിലവും വിത്തും എല്ലാം തന്റെ സ്വന്തമാണെന്നും സ്വാനുഭവത്താൽ അറിയുമ്പോൾ അവൻ തന്റെ ജീവിതത്തിന്റെ സാക്ഷാൽ നായകനായും തീരും.

അല്പകാലമെങ്കിലും മനോനിയമത്തെയോ ചിത്തശുദ്ധിയെയോ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളവർക്ക് പശ്ചത്താവസ്ഥകൾ വിചാരത്തിന്നനുസരിച്ചുണ്ടാകയാണെന്നറിയാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, തന്റെ പശ്ചത്താവസ്ഥയ്ക്കു വന്ന മാറ്റം ശരിയായും അതുപോലെതന്നെ മാനസാവസ്ഥയിൽ വന്നിട്ടുള്ള മാറ്റത്തിന്നനുസരിച്ചുള്ളതാണെന്ന് അയാൾക്കു ബോദ്ധ്യമാവാൻ വകയുണ്ട്. ഒരുവൻതന്റെ സ്വഭാവത്തിലുള്ള വല്ല ദോഷത്തെയും പരിഹരിപ്പാൻ ശുഷ്കാന്തിയോടെ ശ്രമിക്കുകയും ശീഘ്രമായും നിയതമായും ആ ശ്രമത്തെ വലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ തുടർന്നുകൊണ്ട് അതിവേഗത്തിൽ പല സ്ഥിതിഭേദങ്ങൾ തന്നിൽ വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതായി അയാൾ കാണും. അത് അത്ര വാസ്തവമായ സംഗതിയാണ്.

ആത്മാവു ഗ്രഹമായി ഉള്ളിൽ കരുതിവയ്ക്കുന്നതും സ്പെഹിക്കുന്നതുമായ വസ്തു മാത്രമല്ല, ഏതിനെ അതു ഭയപ്പെടുന്നു അതും അതിന്റെ അടുക്കലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കപ്പെടുന്നു.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ആശംസകൾ എത്രയെന്പയോ ആത്മാവ് ആത്ര ഉയർന്നുവെല്ലുകയും, തന്റെ ദുഷ്പുരങ്ങളായ ആഗ്രഹങ്ങൾ എത്ര താണവയോ ആത്ര താഴുകയും ചെയ്യുന്നു. പശുന്താവസ്ഥകൾ ആത്മാവിനു കാര്യസാധകങ്ങളായ ഉപായങ്ങൾ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ.

മനസ്സിൽ വിതയ്ക്കുകയോ വീണ്ടു വേരുന്നവൻ ഇടം കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള എല്ലാ വിചാരബീജങ്ങളും ശീലപ്രമാണോ മന്ദമാണോ ക്രിയകളാകുന്ന പുഷ്പങ്ങളെ ഉൽപ്പാദിപ്പിക്കുന്നു. ആ പുഷ്പങ്ങളിൽനിന്നു സൗകര്യവും, പശുന്താവസ്ഥയുമാകുന്ന ഫലങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. നല്ല വിചാരങ്ങളുടെ ഫലം നല്ലത്, ചീത്തവിചാരങ്ങളുടേത് ചീത്ത. വെളിയിലുള്ള അവസ്ഥകൾ ഉള്ളിലേ വിചാരങ്ങൾ അനുസരിച്ചു രൂപിക്കപ്പെടുന്നു. സുചൈതന്യവും ദുഃചൈതന്യമായ ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ രണ്ടും അവസാനം ഗുണപ്രദമായി കലാശിക്കും. തന്റെ വിളവിനെ താൻതന്നെ കൊയ്തെടുക്കുന്ന കൃഷിക്കാരനാണു മനുഷ്യൻ; അതിനാൽ സുചൈതന്യോദയങ്ങളിൽ രണ്ടിലും നിന്ന് അവൻ അറിവു സമ്പാദിക്കുന്നു.

ആത്മാത്മമായ ആഗ്രഹങ്ങളേയും പ്രാത്ഥനകളേയും വിചാരങ്ങളേയും പിന്തുടർന്നു ദുർമ്മനോരഥങ്ങളാകുന്ന മായാദീപങ്ങളുടെ പിന്നാലെ പോകുകയോ ബലവത്തുകളും ഉദാരങ്ങളുമായ യന്ത്രങ്ങളുടെ വഴിക്കു സ്ഥിരതയോടെ നടക്കുകയോ ചെയ്താൽ ഒരുവൻ ഒടുവിൽ തന്റെ വെളിയിലുള്ള സ്ഥിതികളിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്ന അവയുടെ ഫലങ്ങളിൽ അംഗുലികളിൽ പൂർത്തിയിൽ എത്തുന്നു. അഭിവൃദ്ധിയുടേയും ക്രമീകരണത്തിന്റേയും വ്യവസ്ഥ പുറമെയും ഉണ്ട്.

ഒരുവൻ ചാരായക്കടയിലോ ജയിലിലോ പോകുന്നത് വിധിയുടേയോ പശുന്താവസ്ഥയുടേയോ ക്രൗര്യം കൊണ്ടല്ല.

നീചവിചാരങ്ങളും നിന്ദ്യമോഹങ്ങളും നിമിത്തമാകുന്നു. ഒരു വിശുദ്ധാത്മയൻ വെറും വെളിയിലുള്ള പ്രേരണകളുടെ ബലത്താൽ മാത്രം പെട്ടെന്ന് ഒരു കുറുത്തിൽചെന്നു ചാടുന്നമില്ല. കുറുക്കുമെന്നതിനുള്ള വിചാരങ്ങൾ ഭീർമാകാലം അവന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സ്വകാർയ്യമായി സംഗ്രഹിക്കപ്പെട്ടിരിക്കും. സൗകര്യം കിട്ടുമ്പോൾ അവയുടെ ശേഖരിക്കപ്പെട്ട ശക്തി വെളിപ്പെടും. പശ്ചത്താവസ്ഥയല്ല ഒരുവനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്നത്. അത് അവന്റെ രൂപത്തെ അവൻ വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുകയെ ചെയ്യാറുള്ളൂ. അധർമ്മത്തിന്റേയും അതിനെ പിന്തുടർന്നുവരുന്ന ദുഃഖത്തിന്റേയും പടിയിലേയ്ക്ക് ഒരുവനെ വലിച്ചു താഴ്ത്തുന്നതിന് അശുഭവിചാരങ്ങളല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടായിരിപ്പാൻതരമില്ല. ധർമ്മത്തിന്റേയും അതിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന പരിശുദ്ധസുഖത്തിന്റേയും സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് ഒരുവനെ ഉന്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും പരിശുദ്ധ വിചാരങ്ങളുടെ തുടർച്ചയ്ക്കുള്ള പരിശീലനമല്ലാതെ വേറെ കാരണം ഉണ്ടാവാൻ പാടില്ല. അതുകൊണ്ട് മനുഷ്യൻ വിചാരത്തിന്റെനേതാവും അധിപതിയും എന്ന നിലയിൽ സ്വന്ത ജീവിതത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവും കാലദേശാവസ്ഥകളുടെ ശില്പിയും കർത്താവുമാകുന്നു. ജനനകാലത്തുകൂടിയും അന്താവു് അതിന്നു അർഹമായ സ്ഥാനത്തിൽ തന്നെ നില്ക്കുന്നു. എന്നിട്ടു ലോകയാത്രയിൽ അത് ഓരോ അടി വയ്ക്കുമ്പോഴും സ്വന്ത സ്വഭാവത്തെ തന്നെ വെളിപ്പെടുത്തുന്ന വിശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും ബലവും ബലഹീനതയുമാകുന്ന അവസ്ഥകളുടെ സമുഹത്തെ തന്നിലേയ്ക്ക് ആകർഷിക്കുന്നു.

താൻ ആവശ്യപ്പെടുന്നതല്ല തനിക്കു വന്നുകൂടുന്നത്; തന്റെ പരമാർത്ഥമായ സ്വഭാവം ഏതോ അതാകുന്നു. തന്റെ രാൽകാലികമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ, മനോരഥങ്ങൾ, അത്യാശകൾ ഇവയെല്ലാം അടിക്കടി ഭംഗം നേരിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കും. എന്നാൽ ആന്തരമായ വിചാരങ്ങളും ഇച്ഛകളും ശുദ്ധമൊ അ

ശുദ്ധമൊ ആയ സ്വസ്ഥപഞ്ചങ്ങളെ ആസ്വദിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും ഇരിക്കും. നമ്മുടെ പുരുഷാത്മത്തെ ഉരുപ്പിടിക്കുന്ന ദൈവം നമ്മിൽ തന്നെ ഇരിക്കുന്നു. അതു നമ്മുടെ ആത്മാവുതന്നെ അർക്കം. മനുഷ്യനെ അവൻ തന്നെ ജയിലിൽ കുടുക്കുന്നു. വിചാരവും പ്രവൃത്തിയുമാകുന്ന അദൃഷ്ടത്തിന്റെ കാരാധിപന്മാർ (ജയിൽ മേലധികാരികൾ) അവ ചീത്തയായിരിക്കുമ്പോൾ ഈ ബന്ധനത്തിൽ ചാടിക്കുന്നു. മോക്ഷം നൽകുന്ന ദേവതകളും അവതന്നെ. നല്ലതായാൽ അവ ബന്ധനത്തിൽ നിന്നു മോചിപ്പിക്കുന്നു. ഒരുത്തൻ താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നതും പ്രാപ്തിക്കുന്നതുമല്ല ലഭിക്കുന്നത്; താൻ ശരിയായി സ്വപാദിക്കുന്നതു മാത്രമാകുന്നു. ആഗ്രഹങ്ങളും പ്രാപ്തികളും വിചാരങ്ങളോടും ക്രിയകളോടും യോജിച്ചിരുന്നാൽ മാത്രമേ സഫലമാകുന്നുള്ളൂ.

ഈ തത്വത്തെ അനുസരിച്ചു നോക്കിയാൽ “പ്രതികൂലാ വസ്ഥയോടു പോരാടുന്നു” എന്നു പറയുന്നതിന് അർത്ഥം എന്തായിരിക്കും? അതിന്റെ അർത്ഥം, ഒരുവൻ വെളിയിൽ കാണുന്ന കാര്യത്തോടു ഹിരന്മതമായി എതിർക്കുന്നു എന്നും, എന്നാൽ ഉള്ളിലുള്ള അതിന്റെ കാരണത്തെ പോറ്റിപ്പുലർത്തി വെച്ചുകൊള്ളുന്നു എന്നും ആകുന്നു. ആ കാരണം ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു ദോഷമോ അബുദ്ധിപൂർവ്വമായ ഒരു മാപല്യമോ ആയി പരിണമിച്ചിരിക്കാം. ഏതായാലും അതുളളവന്റെ യത്നങ്ങളെ എല്ലാം അതു കഠിനമായി തടുക്കുന്നു. പ്രതിവിധിയെ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യൻ തന്റെ സ്ഥിതിയെ നന്നാക്കാൻ ധൂരികൂട്ടുന്ന തല്ലാതെ തന്നെ നന്നാക്കാൻ മനുസ്സു വയ്ക്കുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ ചെലുനായിത്തന്നെ ഇരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. താൻ മനുസ്സുവെച്ചിരിക്കുന്ന കാര്യത്തിനായി തന്നത്താൻ ചെലി കൊടുപ്പാൻ മടിയില്ലാത്തവൻ ഒരിക്കലും അതിനെ സാധിക്കാതിരിക്കുന്നതല്ല. ഇതു ലൗകികകാര്യങ്ങളിൽ എന്നപോലെ

അദ്ധ്യാത്മികകാര്യങ്ങളിലും തുല്യമായിരിക്കുന്നു. പണം സമ്പാദിക്കുന്നതു തന്നെ പരമ പുരുഷാത്മമായി വിചാരിക്കുന്ന മനുഷ്യൻകൂടിയും അരിലേക്കായി വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിപ്പാൻ സന്നദ്ധനായേ തീരൂ. അപ്പോൾ ശക്തിമത്തും ശാന്തവുമായ ഒരു ജീവിതത്തെ അനുഭവിപ്പാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവൻ എത്ര അധികം അതിനു സന്നദ്ധനായിരിക്കണം?

ഇതാ ഒരു ദഹാദരിത്രൻ: അവന്റെ അവസ്ഥയേയും ഗൃഹസ്ഥാശ്രമസുഖത്തേയും നന്നാക്കാൻ അവനു കലശലായ മോഹം. എന്നാൽ എപ്പോഴും അവൻ ജോലിയിൽ വലിയ അമാന്തക്കാരൻ. ശമ്പളം കുറച്ചതുകൊണ്ട് യജമാനനെ തോല്പിപ്പാൻ നോക്കുന്നതു ധ്യാനമാണെന്ന് അവൻ കരുതുന്നു വാസ്തവമായ ചെപ്പുശമ്പളത്തിന്റെ മൂലതത്വങ്ങളുടെ എളുപ്പമായ അഭിചാരങ്ങൾപോലും അവൻ അറിയുന്നില്ല. അവൻ ദാരിദ്ര്യത്തിൽനിന്നു പെട്ടാൻ തീരെ യോഗ്യനല്ല; എന്നു മാത്രമല്ല അലസത, ചരി, അപൈശ്വര്യം ഇവയെ സംബന്ധിച്ച വിചാരങ്ങളാൽ ഇതിനേക്കാൾ കഷ്ടതയായ ദാരിദ്ര്യത്തെ നിശ്ചയമായും അവൻ കണ്ടിട്ടു വരുത്തുകയും ആകുന്നു.

ഇതാ ഒരു ധനികൻ: അതിഭോജനംകൊണ്ട് അയാൾ ഭുസ്സഹവും ഭുന്ദിവാദവുമായ രോഗത്തിന് ഇരയായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. ചികിത്സയ്ക്കു വലിയ സംഖ്യകൾ ചെലവാക്കാൻ ഒരുക്കമാണ്. എന്നാൽ അമിതഭോജനോച്ഛയെ വിട്ടുകൊടുവാൻ അയാൾക്കു മനസ്സില്ല. ഗുരുവും പ്രകൃതിവിരുദ്ധവുമായ ആഹാരങ്ങൾകൊണ്ട് അയാൾക്കു ജീവനെയെ തൃപ്തിപ്പെടുത്തണം. ആരോഗ്യവും വേണം. ഇത്തരക്കാരുന് അശേഷം ആരോഗ്യമുണ്ടാവാൻ തരമുള്ളതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആരോഗ്യത്തെ സംബന്ധിച്ച പ്രഥമപാഠങ്ങൾ പോലും ഇതുപരെ അയാൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടില്ല.

ഇതാ കൂലിക്കാരെക്കൊണ്ടു വേലചെയ്യിപ്പിക്കുന്ന ഒരു യജമാനൻ: ചട്ടപ്രകാരമുള്ള നിരക്കു കൂലികൊടുക്കാതെ കഴിച്ചു കൂട്ടാൻ വേണ്ട സൂത്രങ്ങൾ എല്ലാം അയാൾ പ്രയോഗിക്കയും, അധികലാഭം മോഹിച്ചുവേലക്കാർക്കു കൂലികുറയ്ക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ളവൻ ഒരിക്കലും ധനിക്കനാവാൻ യോഗ്യനല്ല. അവൻ തന്റെ പണത്തിനും യശസ്സിനും മുഴുവൻ നഷ്ടം നേരിടുമ്പോൾ പശ്ചത്താവസ്ഥയെ പഴിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. തന്റെ ആ സ്ഥിതിയുടെ എല്ലാം പ്രണേതാവു താനാണെന്ന് അറിയുന്നില്ല. ഈ മൂന്നു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളും ഇവിടെ പറഞ്ഞത് ഒരു മനുഷ്യന്റെ സ്ഥിതികൾക്കു മിക്കവാറും അറിവോടുകൂടാതെയാണെങ്കിലും അവൻതന്നെയാണ് കാരണമെന്നും, ഉദ്ദേശങ്ങൾ നല്ലതായിരുന്നാൽ തന്നെയും അവയ്ക്കു യോജിക്കാത്ത വിചാരങ്ങൾക്കും ആഗ്രഹങ്ങൾക്കും ഇടംകൊടുത്താൽ അവയുടെ നിവരണത്തിന്നു നിരന്തരമായി ഭംഗംനേരിട്ടു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും ഉള്ള വസ്തുതയെ വെളിവാക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രമാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ എത്രയെങ്കിലും ഉണ്ടാവാം. അവയെക്കൊക്കെ എടുത്തു കാണിച്ചിട്ടാവശ്യമില്ല. വായനക്കാർക്കുതന്നെ പോണമെങ്കിൽ അവരുടെ മനസ്സിന്നും ജീവിതത്തിലും വിചാരനിയമങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ക്രമം കണ്ടുപിടിച്ചുകൊള്ളാം. അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതുവരെവെറും വെളിയിലുള്ള സംഗതികളെ ഊഹത്തിന്നു ഹേതുവായി ഉപയോഗപ്പെടുത്താവുന്നതുമല്ല.

ഒരുവന്റെ അന്തരമായ സ്വഭാവത്തെ മുഴുവൻ (അറിയാമായിരുന്നാൽ തന്നെയും) അവന്റെ ബാഹ്യാവസ്ഥ കണ്ടിട്ടുമാത്രം മനോരാധക്കു തീർച്ചപ്പെടുത്താൻ പാടുള്ളതല്ല. ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അത്രസമ്മിശ്രവും, വിചാരം അത്ര അശാധനമായിവേരുന്നീട്ടുള്ളതും, സുഖദുഃഖാവസ്ഥ ഓരോരുത്തനും അത്ര വളരെ ഭേദിച്ചിരിക്കുന്നതുമാകുന്നു. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ സത്യവാനായിരിക്കാം; എങ്കിലും അയാൾദാരിദ്ര്യം അനുഭവിച്ചു എന്നുവരാം. ചില സംഗതികളിൽ ഒരാൾ അവിശ്വ

സ്തനാലിരിക്കാം; എങ്കിലും ധനം സമ്പാദിക്കാം. എന്നാൽ
 ഒരുക്കി തോൽവി പറുന്നതു് അയാളുടെ നേര കൊണ്ടാ
 ണെന്നും മറെറാരുക്കു സമ്പത്തു വലിക്കുന്നതു് അയാളുടെ
 കപടം കൊണ്ടാണെന്നും സാധാരണയായി ചെയ്യുന്ന തീർചാ
 നം വെറുംപുറമേയുള്ള ഗുണഭോഷചിന്തയുടെ ഫലം മാത്രമാ
 ണ് അതു്. ആ അസത്യവാൻ പ്രായേണഒന്നിനും കൊള്ളാത്ത
 വണ്ണം ദുഷിച്ചുപോയി എന്നും, ആ സത്യവാൻ മിക്കവാറും
 സകലഗുണസമ്പുഷ്ടനാണമുള്ള ഒരു ദുർഗ്ഗാഭനായും കൂടി ഉണ്ടാ
 കുന്നു. കുറേക്കൂടി ശാസ്ത്രമായ അറിവും വിശാലമായ അനുഭവ
 ബലവും ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ആ മാറിതി തീർച്ചയെന്നതു് അ
 ബദ്ധമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കും. ആ അസത്യവാനിൽ മറെറ
 സത്യവാനില്ലാത്തതായ എന്തെങ്കിലും ഒരു വിശിഷ്ടഗുണം
 കാണും. ആ സത്യവാൻ ആ അസത്യവാനില്ലാത്ത എന്തെ
 ന്കിലും ഒരു നികൃഷ്ടമായ ഭോഷവും കാണും. സത്യവാൻ ത
 ന്റെ സത്യമായ വിചാരങ്ങളുടെയും പ്രവൃത്തികളുടെയും ഫലം
 കൊയ്തെടുക്കുന്നു. തന്റെ ഭോഷങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടാകുന്ന ദുഃഖ
 ങ്ങളെയും അനുഭവിക്കുന്നു. അസത്യവാനും അതുപോലെതന്നെ
 ദുഃഖാനുഭവം ഉണ്ടാകുന്നു.

തന്റെ നന്മകൊണ്ടു താൻ ദുഃഖമനുഭവിക്കുന്നു എന്നു വി
 ശ്വസിക്കുന്നതു മനസ്സു്, അവിവേകദശയിൽ രസമുള്ള
 താണു്. എന്നാൽ ദുർബ്ബലവും ക്രൂരവും അശുദ്ധമായ സക
 ലവിചാരങ്ങളെയും ഹൃദയത്തിൽ നിന്നു വേരോടെ പറിച്ചു ക
 ഉകയും, പാപത്തിന്റെ കറകൾ അശേഷം ആത്മാവിൽ
 നിന്നു കഴുകി തുടച്ചു കളകയും ചെയ്യുന്നതുവരെ ദുഃഖങ്ങൾ ദു
 ഗ്ദ്ധങ്ങളുടെ അല്ല സദ്ഗുണങ്ങളുടെ ഫലമാണെന്നു വിചാരി
 പ്പാനും പറവാനും ആർക്കും അർഹതയില്ലാത്തതാണു്. പരിപൂ
 ണ്ണാവസ്ഥയിലേക്കു പോകുന്ന വഴിക്കും ആ അവസ്ഥയിൽ എ
 തുന്നതിന്നു വളരെ മുൻകൂട്ടിത്തന്നെയും മനസ്സിലും ജീവിത
 ണിലും കേവലം ന്യായസ്വരൂപവും മഹത്തമായ ധർമ്മനിയമം

വ്യാപരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കാണാനാവും. അതു ഗുണത്തിന്നു പകരം ദോഷവും ദോഷത്തിന്നു പകരം ഗുണവുണ്ടെന്നല്ല എന്നുള്ളതു സംഭാവ്യമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള ജ്ഞാനം സിദ്ധിച്ചശേഷം കഴിഞ്ഞ കാലത്തെ അന്ധതയെയും അജ്ഞാനത്തെയും പറ്റി ചിന്തിച്ചു നോക്കിയാൽ ജീവിതം ശരിയായ വ്യവസ്ഥയിൽ ഇരിക്കയാണെന്നും ഇരിക്കാൻ തന്നെ എന്നും കഴിഞ്ഞ സമയം ഗുണദോഷാഭാവങ്ങളും വികസപരവും എന്നാൽ അതുവരെ അവികസിതമായ ആത്മാവിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് അവിശ്വമായ ബാഹ്യവ്യാപാരങ്ങളാണെന്നും അപ്പോൾ അറിയാനാവും. നല്ല വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും ഒരിക്കലും ചീത്തഫലങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിപ്പാൻ കഴികയില്ല. ചീത്ത വിചാരങ്ങൾക്കും പ്രവൃത്തികൾക്കും സൽഫലങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിപ്പാനും ഒരിക്കലും കഴികയില്ല. അതു, നെല്ല് വിതച്ചാൽ നെല്ല്; നായ്ക്കുരണ വിതച്ചാൽ നായ്ക്കുരണയും തന്നെ ഉണ്ടാവും എന്നു പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ ബാഹ്യലോകത്തിൽ ഈ നിയമത്തെ മനുഷ്യർ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്നനുസരിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ മാനസികവും ധാർമികവുമായ വിഷയത്തിൽ ഈ നിയമത്തിന്റെ വ്യാപാരം അതുപോലെതന്നെ സ്പഷ്ടവും അവ്യഭിചരിതവുമാണെങ്കിലും അത് മനസ്സിലായിട്ടുള്ളവർ വളരെ വളരെ ചുരുക്കം. അതുകൊണ്ടാണ് ജ്ഞാതാർ അതിനെ അനുസരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാത്തത്.

ദുഃഖം എല്ലാപ്പോഴും ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിലുള്ള ദുർവിചാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അത് ഒരുവൻ തന്നിരിക്ക (തന്റെ ഉൽപ്പത്തി സ്ഥിതികൾക്കു മേന്മയുണ്ടായിരിക്കുന്ന നിയമത്തിന്നു) തന്നെ വിരുദ്ധമായ വിധത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു എന്നുള്ളതിന്റെ സൂചനമാകുന്നു. ദുഃഖത്തിന്റെ മുഖ്യവും പരമവുമായ പ്രയോജനം നിരുപയോഗവും അശുദ്ധമായ സമയത്തെയും ശുദ്ധീകരിക്കയും ഭസ്മീകരിക്കയും ചെയ്യുക എന്നുള്ള

താക്കുന്നു. പരിശുദ്ധനായി തീർന്നവൻ ദുഃഖം അവസാനി
ക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അശേഷം പോയ സ്വപ്നത്തെ ചുട്ടുപഴുപ്പി
ച്ചിട്ട് പ്രയോജനമില്ല പുണ്യശുദ്ധിയും ജ്ഞാനവും ഉണ്ടായ
ആത്മാവ് ദുഃഖിക്കുകയുമില്ല.

ഒരുവൻ കഷ്ടാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുന്നത് അ
വന്റെ സ്വന്തം മാനസികമായ പ്രരിക്ഷണപ്രാപാരത്തിന്റെ
ഫലമാകുന്നു. ഒരാൾ സുഖാവസ്ഥകളിൽ ചെന്നു കൂടുന്നതും
അയാളുടെ മാനസികമായ അനുകൂലപ്രാപാരങ്ങളുടെ ഫലമാ
കുന്നു. സദാചാരങ്ങളുടെ ഫലം സുഖമാണ്; സമ്പത്തല്ല.
ദുഃഖാവസ്ഥകളുടെ ഫലം ദുഃഖമാകുന്നു; ദാരിദ്ര്യമല്ല. ഒരുത്തൻ
ഭാഗ്യവാനെന്നും ധനവാനുമായിരിക്കാം. മറ്റൊരുവൻ ഭാഗ്യ
വാന്നും എന്നാൽ നിർഭാഗ്യനും ആയിരിക്കാം. ഭാഗ്യവും സ
മ്പത്തും ഒത്തു ചേരുന്നത് ധനത്തെ ശരിയായും ബുദ്ധിപൂർവ്വ
മായും ഉപയോഗിക്കുമ്പോൾ മാത്രമാകുന്നു. നിർഭാഗ്യൻ ദുഃഖ
ത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നത് തന്റെ ദുഃഖിപ്പി ചിലാൽ വന്നു തല
യിൽ കയറിയതാണെന്നു വിചാരിക്കുമ്പോൾ മാത്രവുമാകുന്നു.

ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട വിചാരങ്ങളുടെ ഫലാനുഭവത്തിൽ
പ്രകൃതി ഓരോരുത്തനേയും സഹായിക്കും. നല്ലതും ചീത്തയു
മായ വിചാരങ്ങളെ പുറത്തും വേദത്തിൽ ഹൃദയത്തിൽ ഉണ്ടാ
കുന്നതിനുള്ള അവസരങ്ങളും ഒന്നുപോലെ എല്ലാവർക്കും സുല
ഭമാണ്.

ഒരുത്തൻ ദുഃഖവിചാരങ്ങൾ ഹൃദയത്തിൽനിന്ന് അ
ശേഷം വിട്ടുകളയുകയാണെങ്കിൽ ലോകം മുഴുവൻ അവനോടു
രഞ്ജനയിൽ വർത്തിക്കുകയും അവനെ സഹായിപ്പാൻ തയ്യാറായി.
നിൽക്കുകയും ചെയ്യും. ക്ഷുദ്രയും, ദുർബലവുമായ വിചാരങ്ങൾ
എല്ലാം തള്ളിക്കളഞ്ഞാൽ ദുഃഖമായ നിശ്ചയങ്ങളെ സഫല
മാക്കാനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ ഉടനെ തുളിച്ചാടി മുമ്പിൽ വര
ുന്നതു കാണാം. നല്ല വിചാരങ്ങളെ പോഷിപ്പിച്ചാൽ ഒരി.

കലും ഭൂവിധി, കഷ്ടതയിലും ജഗ്ഗുലയിലും ഒരുത്തനെ റിതു
മായി ബന്ധിച്ചു നിറുത്തുന്നതല്ല. ലോകം ഒരു “ചിത്രദർ
ശിനി” (Calidoscope) ആകുന്നു. ക്ഷണംപ്രതി മാറിപോകി
അതിൽ കാണുന്ന വസ്തുക്കളേങ്ങും സദാ ചലിച്ചുകൊണ്ടിരി
ക്കുന്ന് സരസമാംവണ്ണം വെടിപ്പിക്കപ്പെട്ട വിചാരചിത്രങ്ങളുടെ
ചരായകളുമാകുന്നു.

എങ്ങിനെ വിചാരിപ്പതങ്ങിനെയൊക്കും മന്ത്രി
നിങ്ങീവാസ്തവമറിഞ്ഞീടാതെ ക്ഷണഭൂതനോർ
കാലദേശാവസ്ഥയെന്നുള്ളൊരു വെറുവാക്കു
മൂലതത്വമായോർത്തു തൃപ്തിയെ നഷ്ടിക്കുന്നു
നിന്ദിച്ചീടുന്നു എന്നമതിനെയൊന്നതൊന്നാ-
വെന്നമേ താൻ കേവലം സ്വതന്ത്രനാകയാലോ
കാലത്തെയാത്മാ ജയിച്ചീടുന്നു ദേശത്തേയും
ചാലവേ വെന്നീടുന്നു; യദൃച്ഛയെന്ന ചൊല്ലും
ദൂരഹങ്കാരമാന്ന് ധൂർത്തനെയതുപോലെ
തമസാ നിർവ്വീര്യനാക്കീടുന്നു മഹാനാത്മാ
കാലദേശാവസ്ഥയാം ദുഷ്ടരാക്ഷസീ ദൈവപ്പു
മേലുമാറാകാതെത്തൻചൊൽപടി നിർത്തിയെന്നും
മുടിപ്പൊന്നഴിപ്പിച്ചിട്ടവളെ ദാസിയാക്കി
വിടുവേലകൾ ചെയ്യിപ്പിക്കുന്നു മഹാനവൻ
അദൃശ്യവൈഭവമാർന്നിടുന്ന മനുശ്ശക്തി
വിദിതനിത്യാത്മാവിൻ സീമന്തസന്താനാമാം
അതുതൻലക്ഷ്യത്തിങ്കൽ ചെന്നെത്തും തകർത്തുകൊ-
ണ്ടതിനെ കരിങ്കല്ലിൻ കോട്ടകൾ തടഞ്ഞാവാം
കാലതാമസം കണ്ടു കണ്ണിതം കലരാപ്പി-
നാലോചിച്ചു-ങ്ങി വാണീടുന്നു വിവേകികൾ
നിശ്ചയമാത്മാവുണർന്നുകുന്ന ശാസനക-
ളീശപരന്മാരും കേട്ടു വഴങ്ങിയെന്നൊരു.

—:~:—

അദ്ധ്യായം ൩.

വിചാരവും ശരീരസ്ഥിതിയും.

ശരീരം മനസ്സിന്റെ ആജ്ഞയിൽ നിലകൊള്ളുന്നു. അതു ബുദ്ധിപൂർവ്വമോ സഹജമോ ആയ മനോവ്യാപാരങ്ങൾക്കെല്ലാം കീഴ് വഴങ്ങുന്നു. അധർമ്മവിചാരങ്ങൾക്കു കീഴ് പെടുമ്പോൾ ശരീരം രോഗത്തിൽ കുടുങ്ങുകയും ക്ഷീണിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പ്രസന്നവും ശുഭവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്നു താൽപ്പര്യവും സൗന്ദര്യവും വലിക്കുന്നു.

രോഗവും ആരോഗ്യവും പര്യന്താവസ്ഥകൾ പോലെ തന്നെ വിചാരത്തിൽനിന്നാണുത്ഭവിക്കുന്നത്. അശുഭവിചാരങ്ങൾ അനാരോഗ്യത്തിന്റെ ഫലമാണ്. ഭയവിഷയമായ വിചാരങ്ങൾ മനഃശ്വരെ വെടിയുണ്ടുപോലെ ശീശ്മത്തിൽകൊല്ലു മെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാകുന്നു. എത്രയോ ആയിരം ആളുകളെ ഇപ്പോഴും അങ്ങനെയുള്ള വിചാരങ്ങൾ അത്ര ശീശ്മത്തിൽ അല്ലെങ്കിലും അതുപോലെ നിശ്ചയമായും കൊന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുമുണ്ട്. രോഗത്തെപ്പേടിച്ച് വാഴുന്ന ജനങ്ങളാണ് രോഗത്തിനിരയായിത്തീരാറുള്ളത്. ആധി ശരീരധാതുക്കളെ മുഴുവൻ ദുഷിപ്പിക്കുകയും പൃഥ്വിയിൽ വാതൽ തുറന്നുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ദുർബ്ബലതയിൽ ശരീരം പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിൽകൂടിയും തൽസംബന്ധമായ വിചാരങ്ങളാൽ സിരാബന്ധങ്ങൾക്കു ശൈഥില്യം നേരിടുന്നതാണ്.

ശക്തിമത്തും ശുദ്ധവും സുഖകരവുമായ വിചാരങ്ങളാൽ ശരീരത്തിന്ന് ഓജസ്സും ലാവണ്യവും സിദ്ധിക്കുന്നു. ശരീരം ഉദ്യോഗം യഥേഷ്ടം ഉപയോഗിക്കാവുന്നതുമായ ഒരു ഉപകരണ

മാണ്. അതിൽ പതിഞ്ഞിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങൾക്കു തക്കവണ്ണം അതു ചേർക്കുന്നു. പരിചിതമായ വിചാരങ്ങൾ നല്ലതായാലും ചിത്തയായാലും അവയുടെ ഫലത്തെ ശരീരത്തിന്മേൽ വരുത്തുകയും ചെയ്യും.

മനസ്സിൽ അശുദ്ധവിചാരങ്ങളെ പ്രചരിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലംവരെ ശരീരത്തിൽ രക്തം, തുടൻമൊണ്ടു് അശുദ്ധവും വിഷദൃഷ്ടിതവുമായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. മനശ്ശുദ്ധിയിൽ നിന്നാണ് ജീവിതശുദ്ധിയും ശരീരശുദ്ധിയും ഉണ്ടാകുന്നത്. മനസ്സിന്റെ അശുദ്ധിക്കൊണ്ടാണ് ജീവിതം അശുഭമായും ശരീരം ദോഷദൃഷ്ടിതമായും തീരുന്നത്. കഷ്ടം, ജീവിതം, പരിണാമം ഇവയുടെ എല്ലാം ഉത്ഭവസ്ഥാനം വിചാരമാണ്. ഈ ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തെ ശുദ്ധമാക്കി സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ എല്ലാം ശുദ്ധമായിരിക്കും.

വിചാരങ്ങളെ മാറ്റാത്ത ആൾ ആഹാരസാധനങ്ങളെ മാറ്റിയതുകൊണ്ടു ഗുണമൊന്നുമില്ല. വിചാരങ്ങളെ ശുദ്ധമാക്കിയാൽപിന്നെ അശുദ്ധാഹാരങ്ങളിൽ പ്രീതിതോന്നുന്നതുമില്ല.

ശുദ്ധവിചാരങ്ങൾക്കൊണ്ടു ശുചിത്വമുണ്ടാകുന്നു. കളിക്കാത്ത യോഗിവേഷധാരികൾ യോഗികളല്ല. വിചാരത്തെ ശക്തിമത്തും പരിശുദ്ധവുമാക്കി ചെയ്തിട്ടുള്ളമഹാൻ അപായകരങ്ങളായ സാംക്രമികരോഗാണുക്കളെ കൂട്ടാക്കേണ്ടതില്ല.

ശരീരത്തെ സംരക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ സൂക്ഷിച്ചുകൊള്ളുക; ശരീരത്തെ പുതുപ്പിക്കേണമെങ്കിൽ മനസ്സിനെ രമ്യമാക്കുക. ദ്രോഹം, അസൂയ, കണ്ഠിതം, നൈരാശ്യം ഇവ ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യസൗന്ദര്യങ്ങളെ അപഹരിച്ചുകളയും. മൃഗത്തിന്റെ രൂക്ഷത ഒരാൾക്കു് യദൃച്ഛയായി വരുന്നതല്ല രൂക്ഷവിചാരങ്ങളിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നതാകുന്നു. മുഖശ്രീക്കു മാനികരമായ വരികൾ മെന്മുഖം രാഗദോഷങ്ങൾ, ദുരഭിമാനം ഇവയാൽ ഉണ്ടാകുന്നതാകുന്നു.

തൊണ്ണൂറുണ്ടുപുയസ്സായ ഒരു വൃദ്ധനെ എന്നിരിക്കുകയും അയാളുടെ മുമ്പേ ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ നിഷ്പപടമായമുഖം പോലെ പ്രസന്നമായിരിക്കുന്നു. ഒരു നല്ല നാട്ടുപ്രായക്കാരനായ മനുഷ്യനേയും എന്നിരിക്കുകയും അയാളുടെ മുമ്പേ തോർത്താ യുള്ള അനേകം വരികൾകൊണ്ടു വിരൂപമായിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തേതു. മധുരവും പ്രസന്നമായ സ്വഭാവത്തിന്റേയും ഒരു വിൽപാഞ്ഞത്, രാഗഭേദങ്ങളും അതുപി. ഇവയുടേയും ഹൃദയം പലപലം. പാസപലം, സുഖമായും ശുചിയായും ഇരിക്കേണ്ടതെങ്കിൽ, മുറികളിലെല്ലാം കാരും സൂര്യപ്രകാശവും ധാരാളം കടന്നു. അറവഴിക്കേണ്ടതാണല്ലോ. അതുപോലെ ശരീരഭാഗ്ഗങ്ങളും പ്രസാദം സമൃദ്ധി. ഇവയോടുകൂടിയ മുഖഭാവവും, മനസ്സിൽ സന്തോഷം, പരഹിതബുദ്ധി, സമാധാനം ഇവ വിവിധ വിചാരങ്ങളെ ധാരാളം കടത്തിവിടുന്നതിനായി മാത്രമേ ഉണ്ടാവൂ.

വൃദ്ധനായ ഒരു മുഖത്തു പലമാതിരി വരികൾ കാണാം. വരിൽചിത്രം അനേകവയുടേയും മറ്റുചിലതു സ്ഥിരവും ശുദ്ധമായ വിചാരത്തിന്റേയും വേദചിലതു രാഗഭേദങ്ങളുടേയും ആകുന്നു. ഇവയെ ആർക്കും തിരിച്ചറിഞ്ഞുകൂടാ; ധർമ്മനിഷ്ഠരായി ജീവിതം നയിച്ചവർക്കു വാല്യം സൂര്യസമയം പോലെ ശാന്തവും. സമാധാനയുക്തവും, സൗമ്യവുമായ ഒരു ചിഹ്നമാണ്. ഒരു തത്വജ്ഞാനി മരണശയ്യയിൽ കിടക്കുന്നത് ഞാൻ ഇതിനെ കണ്ടു. അദ്ദേഹം പ്രായംകൊണ്ടല്ലാതെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും വൃദ്ധനല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം മരിച്ചു ജീവിച്ചിരുന്നാലത്തെപ്പോലെതന്നെ സുഖത്തോടും സമാധാനത്തോടുംകൂടി ആയിരുന്നു.

ശരീരത്തിലെ രോഗങ്ങളെ നീക്കുന്നതിനു മാനസോല്പാദനത്തെപ്പോലെ അതു നല്ല ചികിത്സകൻ വേറെഇല്ല. വിഷാദം, പ്രസന്നം ഇവയുടെ ലാഞ്ഛനങ്ങളെ ഹൃദയത്തിൽനിന്നു അഴിച്ചുതെറിക്കുകയെന്നതിനു പരഹിതകാംക്ഷയെപ്പോലെ

അതു നല്ല സാന്നിധ്യമാകാൻ വേറെ ഇല്ല. ഇടവിടാതെ ദ്രോഹിച്ച്, പരന്നിൻ, സംശയം, അസൂയ ഇവ നിറഞ്ഞ വിചാരങ്ങളോടുകൂടി ജീവിച്ചിരിക്കുന്നത് സ്വയംകൃതമായ ഒരു പാറാവിൽ തന്നെത്താൻ അടച്ചുപൂട്ടി താമസിക്കുന്നതിനു തുല്യമാകുന്നു. മറിച്ച്, എല്ലാവരെയുംപറ്റി ഗുണമായി ചിന്തിക്ക, എല്ലാവരോടും സന്തോഷപൂർവ്വം വർത്തിക്ക, എല്ലാവരുടേയും ഗുണത്തെ മാത്രം ഗ്രഹിപ്പാൻ ക്ഷമയോടുകൂടി ചരിക്ക ഇങ്ങിനെയുള്ള അസ്വാത്മമായ വിചാരങ്ങൾ സാക്ഷാൽ സ്വർഗ്ഗത്തിന്റെ വാതിലുകളും ആകുന്നു. എല്ലാ ജന്തുക്കളുടേയും നേരേ സമാധാനപൂർവ്വമായ വിചാരങ്ങളോടുകൂടി ദിവസംപ്രതി ജീവിതം കഴിച്ചുകൂട്ടുന്ന ശീലം ഒരുത്തൻ അളവറ വിശ്രമസുഖത്തെ നൽകുന്നതാകുന്നു.

അദ്ധ്യായം

വിചാരവും സങ്കല്പവും.

വിചാരത്തെ സങ്കല്പത്തോടു ഘടിപ്പിക്കാതെ ഒരു ക്ഷാത്രിയത്തിന്റെയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായ നിർവ്വഹണം സാധ്യമല്ല. അധിക ജനങ്ങളുടേയും വിചാരമാകുന്ന തോണി ജീവിതസമുദ്രത്തിൽ അർദ്ധക്കാരനില്ലാതെ അലഞ്ഞുതിരികയാകുന്നു. ലാക്കില്ലായ ഒരു ദുർഗ്ഗണമാണ്. അപകടവും അപായവും കൂടാതെ ജീവിതയാത്ര ചെയ്യണമെന്നാഗ്രഹിക്കുന്നവർ വിചാരത്തെ അങ്ങനെ അലഞ്ഞുതിരിവാൻ സമ്മതിക്കരുത്.

ജീവിതത്തിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സങ്കല്പം (ഉദ്ദേശ്യം) ഇല്ലാത്തവർ എളുപ്പത്തിൽ നിസ്സാരമായ മനുഷീഡ, യോഗ, ദുഃഖം, കൃപണത ഇവയ്ക്ക് ഇരയായിത്തീരുന്നു. ഇപ്പറഞ്ഞവയെല്ലാം ദൈർബല്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്നവയാണ്. അവയെല്ലാം മനുഷ്യവുമായി ചെയ്ത പാപകർമ്മങ്ങൾപോലെ തന്നെ നിശ്ചയമായും (മറ്റൊരു മാർഗ്ഗത്തിലൂടെ ആണെങ്കിലും) അപജയം, അസുഖം, നാശം ഇവയിൽ കൊണ്ടുപിടുന്നതാകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ശക്തികളെ മാത്രം ആവിഷ്കരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മാണ്ഡത്തിനുള്ളിൽ ദൈർബല്യത്തിന് ഇടമില്ല. നിൽപ്പാൻ കഴിയുന്നതല്ല.

സ്ത്രീയായ ഏതെങ്കിലും ഒരു സംഗതിയെ ഉള്ളിൽ സങ്കല്പിച്ച്, അതിന്റെ നിർവ്വഹണത്തിനായി ഓരോരുത്തനും യത്നിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്റെ എല്ലാ വിചാരങ്ങളുടേയും കേന്ദ്രമായി വെച്ചുകൊള്ളണം. സങ്കല്പം അദ്ധ്യാത്മമായ ഏതെങ്കിലും നിഷ്ഠയെ സംബന്ധിച്ചുള്ളതായിരിക്കാം. അല്ലെ

ങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും ഔഷ്കികവിഷയത്തെ സംബന്ധിച്ചുള്ള തായിരിക്കാം. അത് അവനവന്റെ തൽക്കാലത്തെ മനോഭാവം അനുസരിച്ച് ഏതെങ്കിലും ആയിരുന്നുവെന്നുള്ളതാണ്. ഏതുതന്നെ ആയാലും താൻ പിടിച്ച ആ സങ്കല്പത്തിന്മേൽ വിചാരശക്തികളെ മുഴുവൻ സ്ഥിരമായി പ്രയോഗിക്കണം. ആ സങ്കല്പത്തെ തന്നെ പരമമായ കർത്തവ്യമാക്കിക്കൊള്ളണം. വിചാരങ്ങളെ അസ്ഥിരമായ മനോരാജ്യങ്ങളിലും ആഗ്രഹങ്ങളിലും വിഭാവനങ്ങളിലും തെളിമണ്ടാൻ സമ്മതിക്കാതെ ആ സങ്കല്പത്തെ നിറവേറ്റുന്നതിൽതന്നെ നിങ്ങൾ ബലശ്രദ്ധയായിരിക്കുകയും വേണം. ആത്മസംയമനത്തെ അല്ലെങ്കിൽ മനോനിർമ്മലതയെ പ്രാപിക്കുന്നതിനുള്ള രാജപാതയെ കാണുക. സംഗതി സാധിക്കാതെ വീണ്ടും വീണ്ടും ശ്രമത്തിൽ തോൽവികൾ നേരിട്ടാലും (ഒരു ബലത്തെ മുഴുവൻ ജയിക്കുന്നതുവരെ അവശ്യമായും അങ്ങനെ വരുന്നതാണ്.) അതുകൊണ്ട് ലഭിക്കുന്ന സ്ഥിരനിഷ്ഠാശീലംതന്നെ യഥാർത്ഥമായ ഒരു വിജയമാണ്. അതുഭാവിയായ ശക്തിക്കും വിജയത്തിനും കാരണാന്തരമായിത്തീരുന്നതുമാകുന്നു.

വലിയ സങ്കല്പങ്ങൾക്കൊന്നിനും താല്പര്യമില്ലാത്തവർ വിചാരങ്ങളെ അവരുടെ സ്വന്തം കർത്തവ്യകർമ്മങ്ങളിന്മേൽ (അവഹിത നിസ്സാരമായിരുന്നാലും വേണ്ടില്ല) ദൃഢമായി നിർത്തണം. വിചാരങ്ങളെ സ്വതന്ത്രമായി ഏകാഗ്രഹിപ്പടുത്താനും, മനശ്ശക്തിയെയും നിശ്ചയദാർഢ്യത്തെയും പുഷ്ടിപ്പെടുത്താനും ഇതൊരു മാർഗ്ഗമേയുള്ളൂ. ഇതു സാധിച്ചാൽ പിന്നെ അസാധ്യമായി ഒന്നും കാണുകയില്ല.

അതി ദുർബ്ബലമായ മനസ്സ് കൂടിയും അതിന്റെ ഒരു ബലത്തെ കാണിക്കുകയും, ശക്തി വർദ്ധിപ്പിപ്പാൻ അധ്വാനവും അഭ്യാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ മാത്രമേ സാധിക്കൂ എന്ന് വിശ്വസിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഉടനെ അത് അതിന്നായി യത്നിക്കുന്നതാണ്; അങ്ങനെ യത്നിച്ചു യത്നിച്ചു ക്ഷമയേയും ശക്തി

യേയും വലിപ്പിച്ചു നിരന്തരമായി അത് പുഷ്ടിപ്പെടുകയും ഒടുവിൽ അതുതകരമായ ശക്തി സമ്പാദിക്കുകയും ചെയ്യും.

ദുർബ്ബലന്മാർ ബുദ്ധിപൂർവ്വം കായികവ്യായാമങ്ങളെ ശീലിച്ചു ക്ഷമയോടുകൂടി അഭ്യസിക്കുന്നതുകൊണ്ടു ബലവാന്മാരായിത്തീരുന്നതുപോലെ ദുർബ്ബല മനസ്സന്മാരും നല്ല വിചാരങ്ങളെ നിരന്തരമായും ക്ഷമയോടുകൂടിയും അഭ്യസിച്ചാൽ അവർ മനസ്സുകൾ ശക്തിമത്തുക്കളായിത്തീരുന്നതാണ്.

ലാക്കില്ലായ്മയും ദുർബ്ബല്യവും വിട്ടുകളുകയും, ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി മനസ്സിനെ വ്യാപരിപ്പിപ്പാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്യുന്നതു്, തോൽവിയെ വിജയത്തിന്റെ പല കാരണങ്ങളിൽ ഒന്നായി പരിഗണിക്കുകയും, എല്ലാ അവസ്ഥകളെയും അനുകൂലാവസ്ഥകളായി കാണുകയും, സംഗതികളെപ്പറ്റി ശക്തിയോടെ വിചാരിക്കുകയും, നിർഭയമായി യത്നിക്കുകയും, സാമത്വത്തോടുകൂടി അവയെ നിവ്വരിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ശക്തിമാന്മാരായ മഹാത്മാക്കളുടെ പദവിയിലേക്കു കാലുവയ്ക്കുകയാകുന്നു. സങ്കല്പത്തെ മനസ്സിൽ കരുതിക്കഴിഞ്ഞാൽ അതിന്റെ നിവ്വരണത്തിനായി ഇടവും വലവും തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ചൊവ്വേയുള്ള ഒരു വഴി മനസ്സുകൊണ്ടു കുറിക്കണം. സംശയം, ഭയം ഇതുകളെ അശേഷം ദൂരെ തള്ളിക്കളയണം; അതുകൊണ്ട് പ്രധാനപരിബന്ധങ്ങൾ. ചൊവ്വേയുള്ള പ്രയത്നമാർഗ്ഗത്തെത്തുട്ടു് അതിനെ കുടിലവും കിഞ്ചിതകരവും നിരുപയോഗവുമാക്കുന്നതു് അതുകൊണ്ട്. സംശയവും ഭയവുമുള്ള മനസ്സ് ഒരിക്കലും ഒരു കാര്യവും സാധിച്ചിട്ടില്ല; ഒരിക്കലും അതിന് സാധിപ്പാൻ കഴിയുകയുമില്ല. സംശയവും ഭയവും എപ്പോഴും തോൽവിക്കു വഴി കാട്ടിക്കൊടുക്കുന്നു. അവ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടിയാൽ സങ്കല്പം, വീഴ്ച, കൃത്യശക്തി മുതലായ പ്രൗഢമനോധർമ്മങ്ങൾ എല്ലാം നിലച്ചുപോകുന്നു. പ്രവൃത്തിയിൽ ഇച്ഛയുണ്ടാകുന്നതു തന്നാൽ കഴിയുമെന്നുള്ള ഊനത്തിൽനിന്നാകുന്നു.

സംശയവും ഭയവും ഇതാനത്തിന്റെ. വൈരികളാണ്. അവയെ ധ്വംസിക്കാതെ വെച്ചു പോകുന്നത് തന്റെ മേൽ ശതിയെ താൻതന്നെ തടുക്കുകയാകുന്നു.

സംശയത്തെയും ഭയത്തെയും ജയിച്ചവന്റെ മുമ്പിൽ തോൽവി തലപൊക്കുന്നതല്ല. അവന്റെ ഓരോ വിചാരത്തിലും ശക്തികൾ എപ്പോഴും സംഭവിച്ചിരിക്കും. എല്ലാ വിവിധങ്ങളെയും അവൻ പീഠത്തോടെ നേരിടുകയും ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി ജയിക്കുകയും ചെയ്യും. അവന്റെ സങ്കല്പങ്ങൾ കാലംതൊറാതെ നട്ട ചെടികൾപോലെ പുഷ്പിയെ പ്രാപിക്കും. അവ ക്ലിപ്തകാലത്തിൽ ചൂഷകയും പാകമാകുമുമ്പെ പൊഴിഞ്ഞു നിഷ്പ്രയോജനമായിപ്പോകാത്ത സൽഫലങ്ങളെ നൽകുകയും ചെയ്യും.

സങ്കല്പത്തോടു നിർഭയമായി യോജിച്ചുനില്ക്കുന്ന വിചാരം സൃഷ്ടിശക്തിയായിത്തീരുന്നു. ഈ തത്വം അറിഞ്ഞവൻ വെറും മനശ്ചാഞ്ചല്യത്തിന്റെയും ഇന്ദ്രിയചാപല്യങ്ങളുടെയും ഒരു ഭാഗ്യം മാത്രമായിട്ടു ഭീവിച്ചിരിക്കയില്ല. അതിനെക്കാൾ ഉയർന്നും ബുദ്ധിമത്തുമായ വസ്തുവായിത്തീരാൻ സന്നദ്ധനായിരിക്കും. അങ്ങനെചെയ്യുന്നവൻ മനശ്ശക്തികളെ ബുദ്ധിപൂർവ്വം വിനിയോഗിക്കുന്ന നിയോക്താവായും തീരും.

—

അദ്ധ്യായം ൫.

വിചാരവും കാര്യസിദ്ധിയും.

—:~:—

ഒരുവനുണ്ടാകുന്ന ഏല്പാ കാര്യസിദ്ധികളും ഏല്പാ തോൽവുകളും ശരിയായും അവന്റെ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലമാകുന്നു. ഒന്നിന്റെ സമനില തെറ്റിയാൽ സർവ്വത്തിനും നാശമുണ്ടാകത്തക്കവണ്ണം ഓരോന്നും അതു ക്രമപ്പെടുത്തി വെക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഈ പ്രപഞ്ചത്തിൽ ഓരോന്നിനും അവശ്യമായും അതാതിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ഉണ്ടായിരിക്കണം. ഒരാൾക്കുള്ള ബലവും ബലഹീനതയും ശുദ്ധിയും അശുദ്ധിയും ഏല്പാം അയാളുടെ സ്വന്തംതന്നെ ആയിരിക്കണം. മറെറാരാളുടേതല്ല. അവയെ അയാൾതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണ്. മറെറാരുത്തനുണ്ടാക്കിയതല്ല. അവയെ ഭേദപ്പെടുത്താനും അയാൾക്കേ കഴിയൂ; മറെറാൾക്കു കഴികയില്ല. തന്റെ സ്ഥിതിയും തന്റേതത്രെതന്നെയാണ്; മറെറാരുത്തന്റേതല്ല. തന്റെ സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളും തന്റെ ഉള്ളിൽ നിന്നുതന്നെ ആവിർഭവിച്ചിട്ടുള്ളതാകുന്നു. താൻ എങ്ങനെ വിചാരിക്കുന്നുവോ അങ്ങനെയിരിക്കുന്നു. തന്റെ വിചാരം എങ്ങനെ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അതുപോലെതന്നെ താൻ ജീവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ബലവാൻ ബലഹീനനെ സഹായിപ്പാൻ, അയാൾ സഹായം കിട്ടേണമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുമ്പോഴല്ലാതെ സാധിക്കുന്നതല്ല. അപ്പോഴും ബലഹീനൻ സഹായത്താൽ ബലവാനാകുന്നത് വിശ്വയുമായും തന്നത്താൻ അങ്ങനെയൊരാൾ അയാൾ വിചാരിച്ചിട്ടാകുന്നു. മറെറാരുത്തനിൽ കണ്ടിട്ട് ആശ്ചര്യം തോന്നുന്ന ബലം തന്നിൽ വലിപ്പിച്ചാൽ കൊള്ളാമെന്നു

വിചാരിച്ച ശ്രമിച്ചെങ്കിൽ മാത്രമേ തനിക്കുണ്ടാവൂ. അവനവന്റെ സ്ഥിതിയെ മാനാൻ അർത്ഥവൻ മാത്രമേ കഴിയൂ.

ഒരുത്തൻ അക്രമിയായ കാരണത്താൽ അനേകംപേർ അവന്റെ അടിമകളായി തീർന്നിരിക്കുന്നു എന്നും ആ അക്രമിയെ നാം വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ജനങ്ങൾ സാധാരണമായി ചാകയും വിചാരിക്കയും ചെയ്യുവരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നിണ്ണയത്തിന് വിരോധമായി ഒരുത്തൻ അക്രമിയായിത്തീർന്ന് അനേകംപേർ അടിമകളായിരിക്കുന്നതിനാലാണെന്നും ആ അടിമകളെ (സ്വബുദ്ധിയില്ലാത്ത ജനങ്ങളെ) നാം വെറുക്കേണ്ടതാണെന്നും ഇതിന്റെ ഏതാനും ചിലർ വിചാരിപ്പാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നുണ്ട്. അവരുടെ എണ്ണംവലിച്ചു വരികയും ചെയ്യുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ അക്രമികളും അടിമകളും അറിയാതെ അന്യോന്യം സഹ യിക്കുകയാണ്. കാഴ്ചയിൽ അവർ അങ്ങാട്ടുമിങ്ങാട്ടും ദ്രോഹം ചെയ്യയാണെന്നു തോന്നിയാലും താന്താങ്ങൾക്കുതന്നെ ദ്രോഹം ചെയ്യുകയാണ്; അതാണു സത്യം. പൂണ്ണമായ തൂത്താറ്റപ്പിടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, അക്രമത്തിന്നു കീഴടങ്ങിയവരുടെ വെലഹീനതയിലും അക്രമികളുടെ ദുർവിനിയോഗം ചെയ്തിരിക്കുന്ന വെലത്തിലും ക്രിയാനിരമം ഒന്നുപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായി കാണാം. പൂണ്ണമായ സ്പെറാറ്റപ്പിടികൊണ്ടു നോക്കിയാൽ, രണ്ടവസ്ഥയും ദുഃഖകരമാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഒരു കൂട്ടരിലും വെറുപ്പു തോന്നുകയില്ല. പൂണ്ണാനുകമ്പയുള്ള ഹൃദയം അക്രമിയെയും അക്രമത്തിനുകീഴ്പ്പെട്ടവരെയും ഒന്നുപോലെ ആശ്വസിപ്പിക്കയും ചെയ്യും.

വെലഹീനതയെ ജ്യിക്കയും സ്വാത്മവിചാരത്തെ അശേഷം തൃജിക്കയും ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരുവൻ അക്രമിയായിരിക്കുകയോ അക്രമത്തിന്നു കീഴ്പ്പെടുകയോ ചെയ്യുന്നതല്ല. അവനാണ് സ്വതന്ത്രൻ.

വിചാരങ്ങളുടെ നിലയെ ഉയർത്തിയെങ്കിൽ മാത്രമേ ഉന്നതിയും ജ്ഞാനവും കാര്യസിലിയും ഉണ്ടാവൂ. അങ്ങനെ ചെയ്യാത്തവൻ ഏതെന്നേക്കും ബലഹീനനായും നിന്ദ്യനായും ദുഃഖിതനായും തന്നെയിരിക്കും.

ഒരാൾക്കു ഏതെങ്കിലും ലൗകിക കാര്യങ്ങൾതന്നെ സാധിക്കണമെങ്കിൽ ആദ്യമേ വിചാരങ്ങളെ ജന്തു സാധാരണമായ ഭോഗപൂർവ്വതയുടെ ആവേശത്തിൽനിന്ന് അയാൾ വിടുത്തിവേക്കേണ്ടതാണ്. കാര്യസിലിയുണ്ടാകുന്നതിനായി ജന്തുസ്വഭാവവും സ്വാതന്ത്ര്യവും അശേഷം വെടിഞ്ഞുതീരുവാനില്ല. എന്നാൽ അതിന്റെ ഒരംശമെങ്കിലും വെടിഞ്ഞു കഴിയും. ഒരുത്തന്റെ പ്രധാന ചിന്ത മൃഗസാധാരണമായ ലോകസുഖങ്ങളനുഭവിക്കുന്നതിലാണെങ്കിൽ അവൻ ഒരു സംഗതിയെപ്പറ്റി ഖണ്ഡിതമായി വിചാരിപ്പാനോ ക്രമമായി അതിനെ നിർണ്ണയിപ്പാനോ സാധിക്കയില്ല. അതിന്റെ ഉള്ളിൽ അടങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളെ കാണുകയോ അവയെ വളർപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യാൻ അവനു കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ട് അവൻ ഏറ്റെടുക്കുന്ന സംഗതികളിലൊക്കെ തോൽവിയുണ്ടാകും. വിചാരങ്ങളെ പെരുതർപ്പംകൊണ്ടു നിയമനംചെയ്യാൻ ശീലിച്ചിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ അവനു കാര്യഭേദണത്തിനും ഗൗരവമുള്ള കൃത്യങ്ങളിൽ ചുമതല ഏൽക്കുന്നതിനും ത്രാണിയില്ലാതെ ആയിത്തീരുന്നു. സ്വമേധയാ ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രവർത്തിപ്പാനോ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ഏതിലെങ്കിലും തലയിട്ടു നില്പാനോ അവൻ യോഗ്യതയുടേതല്ല. എന്നാൽ തനിക്കുള്ള ഈ പ്രതിബന്ധമെല്ലാം അയാൾ തന്നത്താൻ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള വിചാരങ്ങളാൽമാത്രം ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

ത്യാഗം കൊണ്ടല്ലാതെ ഒരു അഭിവൃദ്ധിയും ഒരു കാര്യസിലിയും ആർക്കും ഉണ്ടാകുന്നതല്ല. ഒരുത്തൻ ചൈതിക കാര്യങ്ങളിലുണ്ടാകുന്ന നോട്ടങ്ങളെല്ലാം രാഗഭേദബാധമിശ്ര

മായ വിചാരങ്ങളെ തൃജിക്കുന്നതിന്റെയും ഉദ്ദിഷ്ട സംഗതിയുടെ നിവ്വഹണത്തിൽ മനസ്സിനെ ഏകാഗ്രഹപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെയും നിശ്ചയബുദ്ധിയേയും ആത്മവിശ്വാസത്തെയും ബലപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെയും തോതനുസരിച്ച് മാത്രമായിരിക്കുന്നതാണ്. വിചാരങ്ങളെ എത്ര ഉയർന്ന വിഷയങ്ങളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുന്നുവോ അത്ര അധികം ചെറുതാകും നിഷ്പാദത്തെയും, ധർമ്മനിഷ്ഠതയും ഒരുവനുണ്ടാകുന്നതാണ്. അവന്റെ വിജയങ്ങൾ അത്ര വലുതായും കാര്യസിലികൾ അത്രയധികം ഭാഗ്യയുക്തമായും സ്ഥിരമായും ഇരിക്കുന്നതുമാണ്.

അത്യാഗ്രഹിയോ അസത്യവാനോ അധർമ്മിപുനോ ആയ ഒരുവന് ഈ ലോകം പുറമേ അനുകൂലിക്കുന്നതായി ചിലപ്പോൾ തോന്നിയാലും വാസ്തവത്തിൽ അനുകൂലിക്കുന്നതല്ല. സത്യനിഷ്ഠനും വിശാല ഹൃദയനും ധർമ്മത്വപരനുമായ മനുഷ്യനുമാത്രമേ ലോകം അനുകൂലിക്കുന്നുള്ളൂ. ലോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ആചാര്യന്മാരെല്ലാം ഈ വസ്തുതയെ പല പ്രകാരത്തിൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അതിനെ തെളിയിക്കുകയോ അനുഭവിച്ചറിവുകയോ ചെയ്യുന്നതിന് വിചാരങ്ങളെ ഉൽകൃഷ്ടവിഷയങ്ങളിലേക്ക് നയിച്ചു ധർമ്മനിഷ്ഠതയെ നിരന്തരമായി പരിശീലിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി.

വിജ്ഞാനസംബന്ധമായ സിലികൾ എല്ലാം തത്വാനുപാധിവിഷയത്തിലോ, ജീവിതത്തിലും പ്രകൃതിയിലുമുള്ള സത്യവും സൗന്ദര്യവും കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിലോ വിനിയോഗിച്ചിട്ടുള്ള ഏകാഗ്രഹമായ വിചാരത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. ആവക സിലികൾ ചിലപ്പോൾ ഡംഭം ദുർമ്മോഹം ഇവയോട് കലർന്നിരിക്കുന്നതായി കാണാം. എന്നാൽ അവ ആ ദുർഗ്ഗുണങ്ങളുടെ ഫലമല്ല; ദീർഘകാലത്തെ കുറിയായ പ്രയത്നത്തിന്റെയും പരിശുദ്ധവും സ്വാതന്ത്ര്യമറിതവുമായ വിചാരത്തിന്റെയും സ്വാഭാവികമായ ഫലമാകുന്നു.

അദ്ധ്യാത്മികമായ സിദ്ധികൾ സാത്വികമായ ശുഭേഷ്യയുടെ പരിപൂർത്തിയാണ്. ഉദാരവും ഉൽകൃഷ്ടവുമായ അഭിപ്രായങ്ങളോടുകൂടി ജീവിക്കുകയും ശുദ്ധവും സംഗ്രഹവിതവുമായ വിചാരങ്ങളെ സദാ പരിശീലിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പുരുഷൻ ക്രമേണ ഉച്ചസ്ഥാനത്തിലേക്ക് പൊങ്ങുന്ന സൂര്യനെപ്പോലെയും പൂണ്ണതയെ പ്രാപിക്കുന്ന ബാലചന്ദ്രനെപ്പോലെയും നിശ്ചയമായും ഉൽക്കർഷ്ഠത്തെയും വിജ്ഞാനാഭിവൃദ്ധിയെയും ലഭിക്കുന്നതും ശക്തിമത്തും ഭാഗ്യപൂണ്ണവുമായ ഒരു നതാവസ്ഥയിൽ എത്തുന്നതുമാകുന്നു.

സിദ്ധികൾ ഏതുതരത്തിലുള്ളവയായാലും അതെല്ലാം പ്രയത്നത്തിന്റെ ശിരസ്സിനെ അലങ്കരിക്കുന്ന കിരീടവും വിചാരത്തിന്റെ ചൂഡാരത്നവുമാകുന്നു. ആത്മസംയമനം, സ്ഥിരനിശ്ചയം, ഹൃദയശുദ്ധി, ധർമ്മനിഷ്ഠ, ഏകാഗ്രത ഇവയാൽ മനുഷ്യൻ ഉന്നതിയെ പ്രാപിക്കുന്നു. മൃഗസാധാരണമായ രാഗദോഷങ്ങൾ, അലസത, ഹൃദയമാലിന്യം, നിഷിദ്ധാചരണം ഇവയ്ക്ക് അധീനനായിട്ടു മനുഷ്യൻ അധഃപതിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഒരാൾ ചെറുപ്പമായിട്ടു ഏറെയും ഉയർന്നു പദവികൾ നേടിയെന്നു വരാം; അദ്ധ്യാത്മികമായി അത്യുന്നതമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ എത്തി എന്നും വരാം. എന്നാലും ഡംഭയുക്തവും, സകാമവും, മലിനവുമായ വിചാരങ്ങൾക്ക് കീഴ്പ്പെട്ടാൽ അയാൾ അധഃപതിച്ചു അശ്രുക്കനും ദീനനും ആയിത്തീരുന്നതാണ്.

ശരിയായ വിചാരശക്തിയാൽ സമ്പാദിച്ച കാര്യസിദ്ധികൾ സർവ്വവും സൂക്ഷിച്ചു രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാൽ മാത്രമേ നില്ക്കുന്നുള്ളൂ. സിദ്ധി കൈവശമായി കഴിഞ്ഞാൽ പലരും ഉപേക്ഷ കാണിക്കാറുണ്ട്; അവർക്ക് വേഗത്തിൽ വീണ്ടും അധഃപതനമുണ്ടാകുകയും ചെയ്യുന്നു.

ലൗകിക വ്യാപാരങ്ങളിലെ വിജ്ഞാനം വിഷയത്തിലോ ആദ്ധ്യാത്മിക മാർഗ്ഗത്തിലോ ഉണ്ടാകുന്ന സിദ്ധികൾ എല്ലാം അതാതിൽ പ്രത്യേകം നിയുക്തമായ വിചാരങ്ങളുടെ ഫലങ്ങളാകുന്നു. അവ എല്ലാം ഒരേ നിയമത്താൽ നിയന്ത്രിതങ്ങളും ഒരേക്രമത്തെ അനുസരിച്ച് പലിടുന്നവയുമാണ്. അവയുടെ സമ്പാദനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശ്യങ്ങളിൽ മാത്രമേ വ്യത്യാസമുള്ളൂ.

അല്പകാലം സാധിക്കേണമെങ്കിൽ അല്പമായ ത്യാഗം വേണം. അധികകാലം സാധിച്ചാൽ അധികമായ ത്യാഗം വേണം. അത്യന്തകൃഷ്ടമായ കാലം സാധിച്ചാൽ അതിമാത്രമായ ത്യാഗംതന്നെ വേണം.

അദ്ധ്യായം ൩.

ഡമിരസങ്കല്പവും ഇഷ്ടമാതൃകയും.

—:0:—

ചിന്തകന്മാരാണ് ലോകത്തിന്റെ ഉദ്ധാരകന്മാർ. ദുശ്ശ്ര ലോകം അദൃശ്യലോകത്തെ അശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് മനുഷ്യർ കഷ്ടതകളനുഭവിക്കുകയും പാപകർമ്മങ്ങൾ ചെയ്യുകയും നികൃഷ്ടമായ തൊഴിലുകളിലേർപ്പെട്ട് നിത്യത കഴിക്കുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോഴൊക്കെയും തങ്ങളുടെ ചിന്തകന്മാരുടെ ധ്യാനങ്ങളാൽ നിർമ്മിതമായ മനോഹരവിഷയങ്ങൾ മനസ്സിൽ പതിഞ്ഞ് ആത്മാവിനെ പോഷിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ ചിന്തകന്മാരെ മനുഷ്യക്ക് മറന്നുകൂടുന്നതല്ല. അവർ സങ്കല്പിച്ച ഇഷ്ടമാതൃകകൾ മങ്ങിയൊ മാഞ്ഞൊ പോകുന്നതല്ല. അവ മനുഷ്യരുടെ ജീവിതത്തിൽ കലനം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. അവയെ അവർ അവശ്യമായും ഒരിക്കൽ നേരിട്ടുകാണുകയും അനുഭവിക്കുകയും സത്യങ്ങളായി കരുതുകയും ചെയ്യും.

സാഹിത്യകാരൻ, ശില്പി, ചിത്രകാരൻ, കവി, ദൈവജ്ഞൻ, ഋഷി ഇവരെല്ലാം ചിന്താശീലന്മാരാണ്. പരലോകത്തെ സൃഷ്ടിച്ച ബ്രഹ്മാവും, സ്വർഗ്ഗത്തെപ്പണിചെയ്ത വിശ്വകർമ്മാവും ഇവർതന്നെ. ഇവർ ജീവിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടുള്ള യോഗ്യതമാത്രമേ ഈ ലോകത്തിനുള്ളൂ. ഇവരില്ലെങ്കിൽ മനുഷ്യർ ക്ലേശിച്ചു നശിച്ചുപോകും.

ഒരു രത്നവസ്തുവെ കുറിച്ചുള്ള സങ്കല്പത്തെ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ഉൽകൃഷ്ടമായ ഇഷ്ടമാതൃകയെ ഏതൊരാൾ എ

പോഴും ഹൃദയത്തിൽ വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുവോ അയാൾക്കു നിശ്ചയമായും അതൊരിക്കൽ സ്വാനുഭവത്തിൽ വരും. കൊളംബസ്സിനു വേറൊരു ഭൂഖണ്ഡം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നു ധാരണ(സങ്കല്പം)യുണ്ടായി. അദ്ദേഹം അതിനെ കണ്ടുപിടിക്കുകയും ചെയ്തു. കപ്പൽ നിക്ഷേപ് (Cape of Good Hope) എന്ന ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞൻ ഗോളങ്ങൾ അസംഖ്യം ഉണ്ടായിരിക്കണമെന്നും ഈ ബ്രഹ്മാണ്ഡം സാധാരണ ജനങ്ങൾ വിചാരിച്ചുവരുന്നതിനെക്കാൾ അധികം വലുതായിരിക്കണമെന്നും ഉള്ള ഒരു ധാരണ പ്രബലമായി വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം മൂലം തന്നെ അതു വെളിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. പരിശുദ്ധമായ രസതന്ത്രവും പരിപൂർണ്ണമായ വിശ്വാസത്തിയുമാകുന്ന നിർവ്വാണമെന്ന ഓദ്ധ്യാത്മാവസ്ഥയുണ്ടെന്ന് ബുദ്ധമുനിക്കു ഒരു ധാരണ തോന്നി; അദ്ദേഹം അതിനെ പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

സങ്കല്പങ്ങളെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാതൃകകളെ അതായത് സംഗീതംപോലെ ഹൃദയത്തെ രഞ്ജിപ്പിക്കുന്ന സ്വാരസ്യമുള്ള ധാരണാധാരകളെ—നിങ്ങളുടെ മനസ്സിൽ സ്വരൂപിക്കുന്ന സൗഭാഗ്യത്തെ—നിങ്ങളുടെ അതിനിർമ്മലമായ വിചാരങ്ങളുടെ നഗ്നത മറയ്ക്കുന്ന കമനീയമായ മൃദുപടത്തെ—വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. അവയിൽ നിന്നു ആത്മാഭ്യന്തരമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും ഉണ്ടാകും. ദിവ്യമായ എല്ലാ അവസ്ഥകളും സിദ്ധിക്കും. ഒരിക്കലും തെറ്റാതെ സ്ഥിരനിഷ്ഠയോടെ അവയെ വച്ചുകൊണ്ടാൽ ഒടുവിൽ നിങ്ങളുടെ ലോകം തന്മയമായിത്തീരുകയും ചെയ്യും.

ആഗ്രഹിക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും ലഭിക്കും. ആശിക്കുന്നതു നിശ്ചയമായും സാധിക്കും. മനുഷ്യന്റെ അതിനീചമായ ആഗ്രഹങ്ങൾ കൂടി സമ്പൂർണ്ണമായി നിറവേറുമ്പോൾ അതി പരിശുദ്ധങ്ങളായ ആശകൾ വിപലമാകുമോ? ദൈവികനിയമം അതല്ല. അങ്ങനെയൊരവസ്ഥ ഒരിക്കലും വരുന്നതല്ല. “ചോദിക്കുക, വാങ്ങുക” അതാണ് നിയമം.

ഉയർന്ന മനോരാജ്യങ്ങൾ വെച്ചുകൊള്ളുവിൻ. നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ മനോരാജ്യം പോലെ തന്നെ ആയിത്തീരും. നിങ്ങളുടെ ധാരണ അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പം നിങ്ങളുടെ ഭാവിയേക്കുറിച്ച് ഉള്ള വാഗ്ദാനമാണ്. നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃക ഒടുവിൽ നിങ്ങൾ തുറന്ന കാണാൻ പോകുന്ന രഹസ്യതത്വത്തെപ്പറ്റി മുൻകൂട്ടി ഉറപ്പുതരുന്ന ദൈവത്തെ വചനവുമാകുന്നു.

പോകത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള ഏറ്റവും വലിയ കാര്യസിദ്ധി കൾകൂടി ആദ്യം കുറേക്കാലം വെറും മനോരാജ്യങ്ങളായിരുന്നു. പുളിങ്കുരുവിനകത്തു പുളിപ്പരം ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു.

മുട്ടയ്ക്കുകത്തു പക്ഷി കാത്തിരിക്കുന്നു. ആത്മാവിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ മനോരഥത്തിന്റെയുള്ളിൽ ഒരു ദേവത ഉണർന്നു അംഗങ്ങളെ ചവിട്ടിക്കയും ചെയ്യുന്നു. മനോരാജ്യങ്ങൾ യഥാർത്ഥമാനുഭവത്തിന്റെ അങ്കുരങ്ങളത്രേ.

നിങ്ങൾക്കു ബാഹ്യാവസ്ഥകൾ അനുകൂലങ്ങളല്ലായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഒരു ഇഷ്ടമാതൃകയെ നിരന്തരമായി പിന്തുടരുകയും അതിലെത്താൻ നല്ലവണ്ണം യത്നിക്കുകയും ചെയ്യുമെങ്കിൽ ആ അവസ്ഥകൾ വളരേക്കാലം അങ്ങനെയെന്ന ഇരിക്കുന്നതല്ല. ഉള്ളിൽ നിങ്ങൾ യാത്രചെയ്യുകയും പുറമേ അങ്ങനെയൊരു ദിക്കിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുകയും ചെയ്യുക എന്നുള്ളത് അസാധ്യമാണ്. ഇതാ ദാരിദ്ര്യംകൊണ്ടു കൂലിപേലചെയ്തു വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടിയിരിക്കുന്ന ഒരു ചെറുപ്പക്കാരൻ ദിവസം പ്രതി അധിക സമയവും അരോഹ്യകരമല്ലാത്ത തൊഴിൽശാലകളിൽ അടച്ചിരുന്നു പേല ചെയ്യുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസമില്ല. പരിഷ്കാരമൊന്നുമില്ല. എന്നാൽ അവൻ നല്ല നല്ല സംഗതികളെപ്പറ്റി മനോരാജ്യം ചെയ്യുന്നു. ബുദ്ധി, പരിഷ്കാരം, ഭംഗി, സൗന്ദര്യം ഇവയെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുന്നു. അവൻ ഒരു മാതൃകാജീവിതത്തെ മനസ്സിൽ ധരിക്കുകയും മനസ്സുകൊണ്ടു

൩

അതിനെ രൂപപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. 'അധികം സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും അധികം വ്യാപ്തിയുള്ള ജീവിതത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഒരു മനോരാജ്യം അവന്റെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂടുന്നു. ഉടൻ ഒരു അസ്വസ്ഥത അവനെ പ്രയത്നത്തിലേക്കു തള്ളിവിടുന്നു. അവന്റെ ഒഴിവുള്ള സമയവും ചിലവു കഴിച്ചുള്ള സമ്പാദ്യവും എത്ര തുച്ഛമായിരുന്നാലും മുഴുവൻ തന്നിൽ മങ്ങിക്കിടക്കുന്ന ശക്തികളേയും യോഗ്യതകളേയും വല്പിപ്പിക്കുന്നതിനായി അവൻ വിനിയോഗിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. പിന്നെ ആ തൊഴിൽശാലയ്ക്കുള്ള അവൻ ഒരുങ്ങാതാകത്തക്കവണ്ണം അവന്റെ മനസ്സിൽ വേഗത്തിൽ ഒരു മാറ്റമുണ്ടാകുന്നു. തൊഴിൽശാലയിലെ പണി ഒരു പ്രകാരത്തിലും അവന്റെ മനസ്സിനിണങ്ങാത്തതായിത്തീരുന്നു. അതു ചേരാത്ത കുപ്പായം പോലെ തന്റെ ജീവിതത്തിൽനിന്നു വേർപെട്ടു അകൽചോടുന്നു. പിന്നെ അവന്റെ വല്പിച്ചുവരുന്ന ശക്തികൾക്കു യോജിക്കത്തക്കവണ്ണം സൗകര്യങ്ങൾ അധികപ്പെടുമ്പതുപോൾ അവൻ അതിനെ അവസാനമായി ഉപേക്ഷിച്ചു പുറത്തു പോകുകയും ചെയ്യുന്നു. അനേകം കൊല്ലങ്ങൾക്കു ശേഷം വീണ്ടും ഈ യുവാവിനെ നാം ഒരു പൂർണ്ണപുരുഷനാൽ പ്രാപിച്ച മനുഷ്യനായി കാണുന്നു. അവൻ മാനസശക്തികളിൽ ചിലതിനെ നല്ലവണ്ണം വശംവദമാക്കിയിരിക്കുന്നതായും അവയെ ലോകം മുഴുവൻ വ്യാപിക്കത്തക്കവണ്ണം മിക്കവാറും തുല്യമില്ലാത്ത ശക്തിയോടും സാമത്വത്തോടും കൂടി ഉപയോഗിക്കുന്നതായും നാം കാണുന്നു. അതി മഹത്തായ ഉത്തരവാദമുള്ള പ്രവൃത്തികളെ നടത്തുന്നതിനുള്ള ചുക്കാൻ അവൻ കൈയിൽ വച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ പ്രസംഗിക്കുന്നു. ഇതാ അവന്റെ ജീവിതരീതിതന്നെ ആകട്ടാടെ മാറിപ്പോയിരിക്കുന്നു. പുരുഷന്മാരും സ്ത്രീകളും അവൻ പറയുന്നതിനെ ആദരവോടെ അനുഷ്ഠിക്കുകയും തങ്ങളുടെ സ്വഭാവത്തെയും ശീലത്തെയും അതനുസരിച്ച് ആകട്ടാടെ പുതുക്കുകയും ചെയ്യും. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ തന്നെ അശ്രയിച്ചു ചുറ്റിത്തി

രിയുന്ന അസംഖ്യം ഗോളങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽ സ്ഥിരമായ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഉജ്ജ്വലനായ സൂര്യനെപ്പോലെ പല ജീവിതക്രമങ്ങളോടുകൂടിയ അനവധി ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ അപൻ നേതാവായി ശോഭിക്കുന്നു. അവന്റെ ചെറുപ്പത്തിലേ മനോരാജ്യം ഫലിച്ചു. അവന്റെ ഇഷ്ടമാതൃകയോട് അവൻ സായുജ്യം പ്രാപിച്ചു.

ചെറുപ്പക്കാരായ വയനക്കാരേ! നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിലുള്ള സ്ഥിരസങ്കല്പങ്ങളുടെ (ഉദാസീനമായ ആഗ്രഹങ്ങളുടെ അല്ല) ഫലം ശരിയായി അനുഭവിപ്പാനാകുന്നതാണ്. സങ്കല്പങ്ങൾ ഉത്തമമായോ അധമമായോ ഇരിക്കാം. ഫലം അതതിന്നനുരൂപമായിരിക്കുമെന്നുള്ളൂ. ഹൃദയത്തിൽ പാർച്ചപ്പെട്ടു അത്യന്തം സ്പെർലിക്കുന്ന വസ്തുവിന്റെ റോരേ അനുഭവിക്കുന്നതാണെന്നുപോലെ നിങ്ങൾ ചെയ്തതും. നിങ്ങളുടെ വിചാരങ്ങളുടെ ശരിയായ ഫലം നിങ്ങളുടെ കയ്യിൽ രാജാവെന്നാകുകയും. നിങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതെല്ലാം നിങ്ങൾക്കുവീട്ടും. കൂടിയോ കുറഞ്ഞോ പോകയില്ല. തൽക്കാലാവസ്ഥ ഏതു തന്നെ ആയാലും നിങ്ങളുടെ വിചാരം ഇഷ്ടമാതൃക (സ്ഥിരസങ്കല്പം) ഇവയുടെ സ്വഭാവത്തിന്നനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ താഴ്ന്നതോ യഥാസ്ഥിതി ഇരിക്കുകയോ പൊങ്ങുകയോ ചെയ്യും. നിങ്ങളുടെ ചെയ്ത ആഗ്രഹങ്ങൾക്കനുസരിച്ചു നിങ്ങൾ ചെറുതാകയും തുറന്ന ആശംസകൾക്കനുസരിച്ചു വലുതാകയും ചെയ്യും. ഡേവിസ്—(Captain Kirkham Davis) എന്ന മഹാൻ ഇതിനെ എത്ര ഭംഗിയായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഓരോ ഒരു കണക്കെഴുത്തുകാരനായിരിക്കാം. പെട്ടെന്നു. അതുവരെ തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അല്ലെങ്കിൽ ഇഷ്ടമാതൃകയുടെ മാർഗ്ഗത്തെ തടുത്തുകൊണ്ടു നിന്നിരുന്ന പാണ്ടിക ശാലയുടെ മുറിയിൽനിന്നു അയാൾ ഇറങ്ങി ഒരു മഹാസഭയുടെ മുൻപിൽ, അപ്പോഴും ചെയ്തിയുടെമേക്കിൽ പേനയും മഷിയും രണ്ടു കൈവിരലുകളുമായി ആ നിലയിൽ നിന്നുകൊണ്ടു തന്നെ

തന്നിട്ടു സിദ്ധിച്ച വിജ്ഞാനങ്ങളെ പ്രസംഗരൂപേണ വർഷിക്കേണ്ടിവരും. ഒരാൾ ആടുമേച്ചു നടന്നു എന്നു വരാം. അയാൾ ഒരു ഇടയച്ചെറുക്കനെപ്പോലെ വായും പൊളിച്ചു നഗരത്തിൽ അലഞ്ഞു നടക്കേണ്ടതായി നേർന്നിട്ടും. അന്തരാത്മാവ് നിശ്ശങ്കമായി കാണിക്കുന്ന വഴിയുടെ അയാൾ അലഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു ചെന്ന് ഒരു പണ്ഡിതന്റെ കലാശാലയിൽ കയറും. കുറേക്കാലം കഴിഞ്ഞു പണ്ഡിതർ എനിക്കിതിലധികമൊന്നും നിങ്ങളെ പഠിപ്പിക്കാനില്ലെന്നു അയാളോടു പറയും. അപ്പോൾ അയാൾ ഒരു പണ്ഡിതരായി തീർന്നു. ആടുമേച്ചു നടന്ന കാലത്തു് ഈ വലിയ സംഗതിയെപ്പറ്റി അയാൾ മനോരാജ്യം ചെയ്തിരുന്നു. ഒരാൾ ഒരാശാരി വേലക്കാരനായിരിക്കാം. കൈവാളം ഉളിയും പണിപ്പുരയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടിട്ടു് അയാൾ പോയി ലോകത്തിൽ സമുദായപരിഷ്കാരത്തിനായി വേല ചെയ്യേണ്ടി വന്നേക്കും.

വിചാരശീലവും ജ്ഞാനവുമില്ലാത്തവരും അലസന്മാരും സംഗതികളുടെ പുറമേയുള്ള ഫലങ്ങളെ (അവയുടെ വാസ്തവസ്വഭാവത്തെ അറിയാതെ) യോഗം, ഭാഗ്യം, യദൃച്ഛ എന്നൊക്കെ ജല്പിക്കുന്നു. അവർ ഒരാൾ ധനികനായിത്തീരുന്നതുകണ്ടിട്ടു് “എന്തൊരു യോഗമാണവനുണ്ടായിരിക്കുന്നത്!” എന്നു പറയും. വേറെൊരാൾ വിവേകിയായിത്തീരുന്നതുകണ്ടിട്ടു് “എത്ര നല്ല സൗകര്യമാണു് അയാൾക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്നത്” എന്നു അത്ഭുതപ്പെടും. അല്ലാതെ, അയാളുടെ സാത്വികമായ നടത്തയെയൊ ജ്ഞങ്ങളുടെ ഇടയിൽ വ്യാപിപ്പിച്ചിരിക്കുന്ന അയാളുടെ ശക്തിയെയൊ പററി മിണ്ടുകയില്ല. “അയാൾ ചെയ്യുന്ന വഴിയൊക്കെ ഭാഗ്യം തന്നെ” ഇതാണ് അഭിപ്രായം. ഇങ്ങനെയുള്ള യോഗ്യന്മാർ അവർക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന അനുഭവങ്ങളിൽ എത്തുന്നതിനായി എതിരിട്ടിട്ടുള്ള സങ്കടങ്ങളെയും അപജയങ്ങളെയും കഷ്ടതകളെയും ഒന്നും ഇഷ്ടപ്പെടാൻ ഭാഷിക്കുന്നില്ല. പ്രഥമദൃഷ്ടിയിൽ അസാധ്യമായി തോന്നിയ

പ്രതിബന്ധങ്ങളെ എല്ലാം കടന്നു തങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ വച്ചിരുന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പത്തിന്റെ ഫലത്തെ അനുഭവിക്കുന്നതിനായി അവർ സഹിച്ചിട്ടുള്ള നഷ്ടങ്ങളെയും ചെയ്തിട്ടുള്ള അശ്രാന്തമായ ശ്രമത്തെയും സ്വീകരിച്ച ദൃഢമായ വിശ്വാസത്തെയും അവർ അറിയുന്നില്ല. അന്ധകാരത്തെയും മനോഹൃദയത്തെയും അവർ ചിന്തിക്കുന്നില്ല. പ്രകാശത്തെയും സന്തോഷത്തെയും മാത്രമാണ്. അതിന്നു അവർ ഭാഗ്യം എന്നു പറയും ചെയ്യുന്നു. നീണ്ട കഷ്ടമായ വഴിയാത്രയ്ക്കു ഓർക്കുന്നില്ല; ചെന്നെത്തിയ സുഖകരമായ സ്ഥാനത്തെ മാത്രം കാണുന്നു. അതിനെ 'ശുഭയോഗം' എന്നു വിളിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പ്രവൃത്തിക്രമങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ഫലത്തെ മാത്രം കാണുന്നു. അതിന്നു യദൃച്ഛയെന്നു പറയും ചെയ്യുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രയത്നവും ഫലവും ഉണ്ടു്. പ്രയത്നം എത്ര ബലമുള്ളതൊ ഫലവും അത്ര മഹത്തായിരിക്കും. യദൃച്ഛ എന്നു ഒന്നില്ല. വാസനാബലം ശക്തി ഇവയും, വിജ്ഞാനം അദ്ധ്യാത്മാനുഭവം ഇവയിൽ ഒരാൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഉന്നതാവസ്ഥയും പ്രയത്നത്തിന്റെ ഫലങ്ങളാകുന്നു അവ വിചാരങ്ങളുടെ സമാപ്തിയും ഉദ്ദേശങ്ങളുടെ നിർവ്വഹണവും, സങ്കല്പത്തിന്റെ ഫലാനുഭൂതിയുമാകുന്നു.

നാം മനസ്സിൽവെച്ചു ലാളിക്കുന്ന സ്ഥിരസങ്കല്പം, ഏതെങ്കിലും ധർമ്മസന്ദർഭത്തിൽ വച്ചുപ്രവർത്തിക്കുന്ന ഇഷ്ടമാതൃക എന്നീ രണ്ടിൽ ഒന്നാമത്തേതു നമ്മുടെ ജീവിതത്തെ രൂപപ്പെടുത്തും; രണ്ടാമത്തേതിനോടു നാം ചെയ്യും പ്രാപിക്കയും ചെയ്യും.

അച്ഛായ: ൭.

ശാന്തി.

മനസ്സിന്റെ ശാന്തത വിജ്ഞാനശരീരത്തെ അലങ്കരിക്കുന്ന രത്നങ്ങളിൽ ശോഭയേറിയ ഒന്നാകുന്നു. അത് ആത്മസംയമനവിഷയത്തിൽ ദീർഘകാലം ക്ഷമയോടുകൂടി ചെയ്തിട്ടുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ ഫലമാകുന്നു. അതുവെച്ച് പരിപക്വമായ ലോകപരിചയവും വിചാരത്തിന്റെ നിയമങ്ങളെയും വ്യാപാരങ്ങളെയും സംബന്ധിച്ച് സാധാരണയിൽ കവിഞ്ഞ അറിവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്ന് തീർച്ചയാക്കാം.

ഒരുവൻ തന്റെ സ്വന്തജീവിതം തന്നെ വിചാരനിർമ്മിതമാണെന്നു എത്ര നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുമോ അത്ര അധികം അയാൾ ശാന്തനായിത്തീരും. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ അറിവുണ്ടായാൽ നിശ്ചയമായും അന്യജീവിതങ്ങളും അതുപോലെ വിചാരഫലങ്ങളാണെന്നു ബോദ്ധ്യമാകും. അങ്ങനെ ആ യഥാർത്ഥബോധം വലിക്കുകയും പദാർത്ഥങ്ങളുടെ ആത്മമായ കാര്യകാരണസംബന്ധങ്ങളെ അധികമധികം സ്പഷ്ടമായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നതാകും അയാൾക്കു ഒന്നുകൊണ്ടും കഷ്ടാഭവും കോപവും ക്ലേശവും വ്യസനവും തോന്നാതാകും. മനസ്സ് സമമായും സ്ഥിരമായും ശാന്തമായും നില്ക്കും.

ശാന്തനായ പുരുഷൻ താൻ നടക്കേണ്ട മാർഗ്ഗം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് അന്യന്മാരോടുകൂടി യോജിച്ചു നടക്കാനുള്ള വഴിയും അറിയും. ജനങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാത്വികമായ നിഷ്പത്തിൽ ബഹുമാനവും ഭക്തിയും ഉണ്ടാകും. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പലതും പരി

പ്രാനുണ്ടെന്നും അർത്ഥത്തെ വിശ്വസിക്കാമെന്നും ജനങ്ങൾക്കു താനെ തോന്നുകയും ചെയ്യും.

ഒരാൾ അധികമധികം ശാന്തനായി രീതംതോറും തന്റെ കാര്യസിലികൾ, ജനരഞ്ജന, നന്മചെയ്യാനുള്ള ശക്തി ഇവയും അധികപ്പെടും. സാധാരണ ഒരു വ്യാപാരി കൂട്ടി മനോവികാരങ്ങളുടെ നിരമനവും ശാന്തതയും അധികപ്പെടുന്നതനുസരിച്ച് അയാളുടെ വ്യാപാരത്തിന് അധികം അഭിവൃദ്ധി ഉണ്ടാകുന്നതാണ്. ഒരിക്കലും മാറ്റമില്ലാതെ സ്വഭാവത്തിന്നിണക്കമുള്ളവരുമായി ഇടപാട് ചെയ്യാനാണല്ലോ ജനങ്ങൾ അധികം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നത്.

സ്ഥിരബുദ്ധിയും ശാന്തനുമായ പുരുഷനെ ജനങ്ങളെപ്പോഴും സ്നേഹിക്കയും ബഹുമാനിക്കയും ചെയ്യുന്നു. അയാൾ മണൽപ്രദേശത്തെ വെയിലിൽ തണലു നല്കുന്ന ചായാപ്പക്ഷിമോ, കടലിലെ കൊടുങ്കാറ്റിൽ അഭയം നൽകുന്ന പാറത്തടമോ പോലെ ആകുന്നു.

ഏതെങ്കിലും ശാന്തതയേയും സ്വഭാവമാധുര്യത്തോടുകൂടി സമനില തൊറാതെ നിലകൊള്ളുന്ന ജീവിതാവസ്ഥയേയും ഏതെങ്കിലും അവൻ ആഗ്രഹിക്കയില്ല? അവ ലഭിച്ചാൽ ഭാഗ്യമുണ്ടായവർക്കു മഴചെയ്യട്ടെ, വെയിൽ വെറിക്കട്ടെ, അല്ലെങ്കിൽ ലോകത്തിൽ മറ്റേതെങ്കിലും മാറ്റങ്ങളുണ്ടാവട്ടെ, അവ ഒന്നും അവരിൽ യാതൊരു വികാരവും ഉണ്ടാക്കുന്നതല്ല. അവരുടെ സ്വഭാവം എപ്പോഴും മധുരമായും ശാന്തമായും നിശ്ചലമായുമിരിക്കും.

സ്വഭാവത്തിന്റെ മനോഹരമായ ഈ സമസ്ഥിതിക്കു കൂടി ശാന്തി എന്നു പറയുന്നത്. അത് ഉൽകൃഷ്ടവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒടുവിലത്തെ പാഠമാകുന്നു. ജീവിതലതയുടെ വിടർന്ന് പുഷ്പമാകുന്നു. ആത്മവൃക്ഷത്തിന്റെ പഴുത്ത ഫലമാകുന്നു.

അത് വിജ്ഞാനംപോലെ വിലയേറിയതും പൊന്നിനെക്കാളും, കലർപ്പില്ലാത്ത തങ്കത്തെക്കാളും ആശിക്കത്തക്കതും ആകുന്നു. ഒരു ശാന്തമായ ജീവിതാവസ്ഥയോടു കേവലം ധനപ്രഗത്ഥയെ ഒത്തുനോക്കുമ്പോൾ എത്ര നിസ്സാരമായി തോന്നുന്നു. ഹാ! ശാന്തമായ ജീവിതം! അത് സത്യമാകുന്ന മഹാസമുദ്രത്തിന്റെ അടിയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. തിരമാലകൾ അതിനെ ഇളക്കുന്നില്ല. കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ കോപം ആ അഗാധതലത്തിൽ എത്തുന്നില്ല. അവിടം സദാ നിശ്ചലമായിരിക്കുന്നു.

എത്രപ്പേർ നമ്മുടെ അറിവിൽ മനുഷ്യാഭിരുചി വശംവദരായി ജീവിതത്തിന് കളങ്കംവരുത്തുകയും നല്ലതും അസ്വാദ്യവുമായ സകലത്തെയും നശിപ്പിക്കുകയും ആത്മാവിന്റെ ശാന്തതയ്ക്കു ഭംഗംവരുത്തുകയും ശരീരത്തിൽ രക്തത്തെ ദുഷിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ലോകത്തിൽ ഏറെയും അധികം ജനങ്ങൾ ആത്മസംയമനത്തിന്റെ അഭാവത്താൽ അയ്യസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുകയും സുപത്തിന്ദ്രഭംഗമുണ്ടാക്കുകയും അല്ലെ ചെയ്യുന്നതെന്നുള്ളത് ഒരു ചോദ്യംതന്നെ. മനസ്സിന്റെ സമനില, പൂർണ്ണമായ സൽസ്വഭാവത്തിന്റെ ലക്ഷണമാകുന്ന മനോഹരമായ ശാന്തി, ഇവ ജീവിതകാലത്തിൽ തീരെ ചുരുക്കംപേരിൽമാത്രമേ നാം കാണുന്നുള്ളുവല്ലോ!

അതേ; മനുഷ്യജീവിതങ്ങൾ അടങ്ങാത്ത രാഗദുഃഖങ്ങളാൽ തിരതല്ലിയും പൊറുക്കാത്ത മനോവേദനകളാൽ ഇളകി മറിഞ്ഞും വ്യാകുലതയും സംശയചുമകുന്ന കൊടുങ്കാറ്റുകളാൽ അടിപെട്ടും കഷ്ടപ്പെട്ടുകയാകുന്നു. ആത്മതന്റെ മനസ്സിനെ നിർമ്മലവും സംയമനത്താൽ വശംവദവുമാക്കി വെച്ചിരിക്കുവാൻ ആ റ്റിവേകിച്ച് മാത്രമേ ആത്മസമുദ്രത്തിലെ കാരും കോളം കീഴടങ്ങുന്നുള്ളൂ.

കൊടുങ്കാറ്റിൽ പെട്ടുപടുന്ന ആത്മാക്കളേ! നിങ്ങൾ ഏതുദിക്കിലായിത്തന്നാവും ഏതവസ്ഥകൾക്കു കീഴെഴുതിത്തന്നാവും

ശരി, ഇത് ഓത്തുകൊള്ളൂവിൻ!—സംസാരമാകുന്ന മറുസമുദ്രത്തിൽ അഭയസ്ഥാനങ്ങളായ ദ്വീപുകൾ ശോഭിക്കുന്നുണ്ട്. പ്രകാശമുള്ള അമ്പയുടെ തീരങ്ങളിൽ നിങ്ങളുടെ ഇഷ്ടമാതൃകകൾ നിങ്ങളെ കാത്തുനില്ക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. വിചാരമാകുന്ന മൂക്കാനിൽ കൈ ദൃഢമായി പിടിച്ചുകൊള്ളൂവിൻ. നിങ്ങളുടെ ഹൃദയമാകുന്ന ചെറുതോണിയ്ക്കുള്ളിൽ ലോകനായകൻ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നു. അവിടുന്ന് പള്ളിയുറക്കമാണ്. ഉണർത്തൂവിൻ! മനോനിഗ്രഹംതന്നെ ബലം. സദാചാരംതന്നെ വിജയം. ശാന്തിതന്നെ ശക്തി. ഹൃദയത്തോടു് “അടുത്തുക, ശാന്തമാകൂ” എന്നു പറയൂവിൻ!

ശാന്തി! ശാന്തി!! ശാന്തി!!!

ശ്രീ ഭം

—:~:—

